

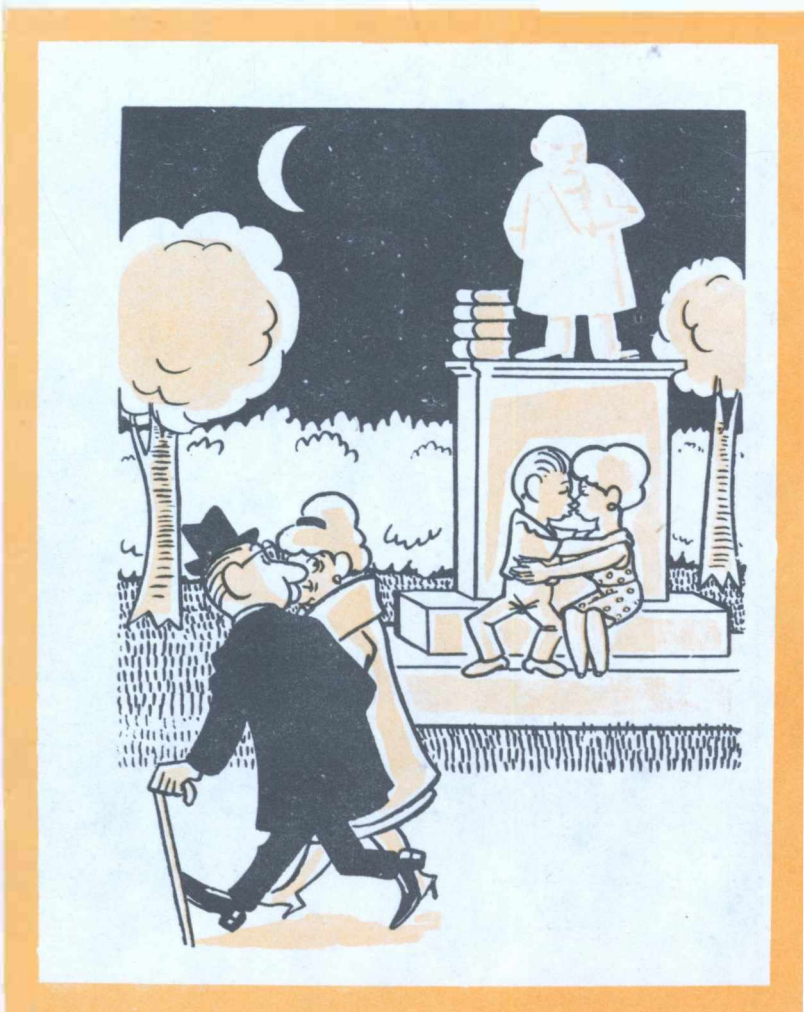


... Și atunci șeful mi-a spus:
— Mai du-te frate pe teren, mai ieși din birou. Și avea dreptate, aici e mai plăcut.



TWIST

FRED GHENĂDESCU



— Teribil îmi slăbește vederea! Mi s-a părut că grupul statuar de jos mișcă.

Uitare

I N D I R E C T Ă

Cum nu-s din fire nici comod, nici static,
Cum fără treabă nu pot să exist,
Sint toată iarna cronicar dramatic,
Iar vara, câte o dată, umorist.

Și-acum dind curs la ultima chemare,
Jonglind în versuri, simplu și firesc,
Aș vrea să-i spun stagiunii viitoare
Nu ce-i doresc, ci tot ce nu-i doresc.

Nimic artificial cu gust de iască,
Nici un decor făcut din umpluturi,
Nici spectatori ce moșăie și cască,
Nici cronicari porniți pe-njurături!

Nimic în care să nu simți vâpaia,
Nimic artizanal ori afectat,
Nici Bertold Brecht cîntat ca la Mamaia,
Nici Jean Anouilh în farsă transformat!

Nici un afiș neobservat pe stradă,
Nimic strident în artă ori rebel,
Nici Giraudoux redus la bufonadă,
Și nici ai noștri lipsă la apel!

Nici un fotoliu liber toată iarna,
Nimic rigid, dar nici nimic obscen,
Nici comedii ca-n pauză la Marna,
Nici tragedii în stil lacrimogen!

Nimic convențional, la întimplare,
Din ani și epoci nici un amalgam.
Nici o dublură care nu apare
Decît trecută numai în program!

Și-acum închei. Rămîn o clipă static...
Pe amănunt cumva de mai insist,
Devin în vară cronicar dramatic,
Și-i doar sezonul meu de umorist!

M. DJENTEMIROV

Oficiile

d e V I C T O R

Liftul este un original loc de adunare a oamenilor. Aici intră laolaltă bărbați, femei, copii, oameni de diferite profesii, oameni ocupați sau fără vreo treabă, toți incremenți cuminte și inghesuit ca hainele în garderobă. În lift se tace sau se schimbă vorbe fără importanță ca:

— Am văzut-o pe Rodica cu Dan la bar.
Sau:
— Am văzut-o pe Lenuța cu Dan la teatru.
Sau:
— Am văzut-o pe Cristina cu Dan la restaurant.

Sau:
— L-am văzut pe Dan cu nevastă-sa în tramvai.
Sau încă:
— Intră în fund că dumneata mergi pină sus!

— Ba nu merg pină sus, cobor la mezanin, la bufet. Intră dumneata în fund.
Și vorbele se transmit telegrafic, parcă fiecare cuvînt s-ar taxa, ca la mica publicitate. Numai cînd intră directorul în lift, ceilalți iau poziție oficială și atmosfera devine mai solemnă.

Atmosfera în lift se schimbă însă radical, dacă la fața locului se află Manolache de la contabilitate. El are darul prețios de a sparge cu ușurință ghița în fața directorului:

— Uitați, așa un crap am prins duminică.

Și arată cu mina o dimensiuri care în mod normal nu aparțin crapilor. Aparține mai mult balanelor.

— Unde?
Manolache pronunță numele un localități geografice pe care n-ai învățat-o la școală, care nu există pe hărțile obișnuite turistice sau automobilistice, dar care în limbajul pescarilor amatori este tot at de cunoscută, pe cît este de cunoscută pentru noi numele de Europa sau Dunăre.

Acest limbaj este posibil în limbajul pescarilor amatori este tot at de cunoscută, pe cît este de cunoscută pentru noi numele de Europa sau Dunăre.

Acest limbaj este posibil în limbajul pescarilor amatori este tot at de cunoscută, pe cît este de cunoscută pentru noi numele de Europa sau Dunăre.

Acest limbaj este posibil în limbajul pescarilor amatori este tot at de cunoscută, pe cît este de cunoscută pentru noi numele de Europa sau Dunăre.

Acest limbaj este posibil în limbajul pescarilor amatori este tot at de cunoscută, pe cît este de cunoscută pentru noi numele de Europa sau Dunăre.

Acest limbaj este posibil în limbajul pescarilor amatori este tot at de cunoscută, pe cît este de cunoscută pentru noi numele de Europa sau Dunăre.

Acest limbaj este posibil în limbajul pescarilor amatori este tot at de cunoscută, pe cît este de cunoscută pentru noi numele de Europa sau Dunăre.

Acest limbaj este posibil în limbajul pescarilor amatori este tot at de cunoscută, pe cît este de cunoscută pentru noi numele de Europa sau Dunăre.

Acest limbaj este posibil în limbajul pescarilor amatori este tot at de cunoscută, pe cît este de cunoscută pentru noi numele de Europa sau Dunăre.

Maestrul

Ilustrația autorului



M. Br.

Eram de-un stat
cind ne-am născut,
eram de-un leat,
EL însă a crescut
ca Goliat;

eu, implicit,
am fost rămas
— și n-o ascund! —
tot mai chirchit
din ceas în ceas
și tot mai scund.

Am fost amici cîndva,
per-tu, per-mă,
gingașa canava
se destrămă...

Pe-atunci mă consulta
(acuma, neam!)
«care-i părerea ta?»
Și i-o spuneam:

«Că uneori nu sînt de-acord...
că tonul e cam monocord...
că-i mai mult creier decît cord,
că-i ahtiat după «record»,
că umblă după performanțe
soldate-adeșea în romanețe...»

MARCEL BRESLAȘU

*
Veleitățile-i crescură
dospind anafura-n prescură!

(Pe cine-s revoltat
că vrea să mă domine?
Vai, pe Maestrul dezvoltat
...în mine!)

Ei, da...
lăuntricul poet
mă lepăda
încet-încet
ca pe-o îndepărtată rudă!
Azi nici nu vrea să mai mă-audă:

NU-ȘI MAI ÎNCAPE-N
PIELEA MEA!

Mă ține într-o zeflema
și bietu-mi suflet trebuie
în umbra-i să se ghebuie...
Ce neajuns!
Nici nu mai seamăn
cu ce-a ajuns
cel frate geamăn:

Un ins abstract!
Eu nu sînt decît scribu-i.
Cu zel, cu tact
(alt merit nu-mi atribui)

notez, iau act,
ii descifrez, il dibui
și știu exact
cu ce puțin contribui!

Actor
modest
și spectator
uimit,
întrat pe șest
în vraja unui mit,
cum să-l contest,
acum, că-i renumit?
(nici vreun protest
la alții nu admit!)

Ce vreți? Ilustra-mască
imi impune,
și-s primul gură-cască
la ce spune!

*
Grea soartă pentr-un realist
din spița lui Anteu,
să vadă — spre sfîrșitu-i trist —
că-ajunge la «dicteu»...

pașuni*

P I Ţ I G O I

— Întrebă-l, te rog, dacă poate să mă primească în problema deșeurilor.

Manolache intră la secretară și spune scurt:

— Mă duc la șefu' să-l întreb dacă vine duminică.

Cînd vine de la director, Manolache totdeauna vorbește singur:

— Ei nu, asta-i prea de tot, am și eu treabă. Nu așa.

— Da' ce s-a întîmplat, nene Manolache?

— Șefu' că nu, că să stau, că să-mi povestească. Parcă am vreme!

Și face o pauză pentru ca toată lumea să fie pătrunsă de importanța situației în care directorul se roagă de el să rămînă, iar el, Manolache n-are vreme și iese trîntind ușa.

— L-am indispus. Din cauza mea, l-a beștelit și pe Cocoșu de i-au mers fulgii. Știi ce i-a spus?

— Ce?

— I-a spus-o pe șleau: ori, ori!

Asta-i!

Ne uităm unii la alții. Cocoșu e contabilul șef.

— Eras acolo?

— Da' unde vrei să fiu, în lună?

Pe urmă i-a ars o săpuneală și lui... ăla... cum îi zice... Bumboi.

Tovarășul Bumboi e directorul adjunct și tocmai se află plecat pe zece zile în provincie, cu microbuzul. Dar nu stricăm dispoziția lui Manolache. În definitiv l-o fi beștelit în lipsă.

Odată, Manolache a venit la mine și mi-a spus:

— Ești bun de cinste.

— Cum așa?

— Iei primă.

— De unde știi?

— M-am uitat peste umărul directorului. Lista era pe masă. Tocmai îi explicam cum se prinde momeala la biban...

Probabil însă că nu s-a uitat prea bine peste umăr pentru că prima n-am luat-o. Am luat altă dată, cînd Manolache nu se uitase deloc.

Într-o zi, tocmai începuse să plouă, i-am spus lui Manolache cu nostalgie:

— Vine iarna...

— Ei, și?

— Cum ei și? S-a dus cu pescuitul. Poate nu știi cealaltă mică pasiune...

— A cui?

— A directorului. E filatelist.

— Cum?

— Adună timbre. Asta, indiferent de anotimp.

De atunci, Manolache nu mai vorbește cu mine și-mi întoarce spatele. Aceasta din două motive:

Primul, pentru că mi-am permis să fac astfel de glume cu el: directorul nu e filatelist.

Al doilea, pentru că, ducîndu-se Manolache la director ca să-l întrebă dacă are un «cap de bou», acesta l-a dat pe ușă afară...

V. TIMOC



— Respiră adînc și nu mai tuși.

Culespect!

TOVARĂȘULUI CREVANOS CAROL, DIRECTORUL TRUSTULUI DE FORAJ, PITEȘTI

Vă salutăm, tovarășe director, și bine v-am găsit. Sintem fericiți că scrisoarea aceasta o să ajungă la dumneavoastră o dată cu bucuriile toamnei: mustării, pastramă de capră, culesul viilor și culesul sesi-zărilor.

Ce-i drept, culesul sesizărilor nu figurează în nomenclatorul lui Bachus; din păcate însă, figurează în nomenclatorul «Urzicii».

În ce privește culesul viilor, se știe că, în general rodul este un viu auriu sau rubiniu, limpede ca lacrima zorilor. De la dv. însă noi nu am cules decît niște poșircă. Am gustat-o. Nu are gust plăcut. De aceea, o desertăm aici pe câteva coloane, s-o guste și cei de la Direcția Generală.

Așadar, tovarășe director, să ne descărcăm sufletele. Cum? Parcă a propus cineva să descărcăm mai întîi cimentul!? De ce? A, da! Firește, descărcatul cimentului este o acțiune mai constructivă, mai aducătoare de părluțe, pe cînd sufletul? Ori îl descarci, ori îl încarci, tot una e. Nu produce nimic. Cel mult, bătaie de cap. Și apoi, sufletul nu-i un produs de larg consum. Azi îl ai, mâine ți-l dai. Ba îl dai și de pomană. Ți-l ia nu știi cine și nu-ți dă un bănuț în schimb. Nici măcar prin virament. Cu cimentul treaba se arată mai rentabilă pentru unii. Se sustrage azi o tonă, mâine o tonă, poimîine o tonă și intrucît n-au intrat zilele în sac (în sac a intrat numai cimentul) se constată că la un singur transport s-au furat cinci tone de ciment! Și iată-ne ajunși în plin text biblic. Trustul a dat, domnii au luat, fie numele directorului binecuvîntat! Binecuvîntat fie numele directorului Crevanos, carele aflînd despre aceste meschine deșertăciuni lumești, a murmurat evlavios: să-i pedepsească cel de sus, că eu, cel de jos, n-am vreme. Am ședință!

Pentru aceste deșertăciuni, mult stimate tovarășe Crevanos, ați luat împotriva unor măsuri aproape îngerești, iar pe alții (precum numiți Panait Vasile și Ghiculescu Ioan) i-ați scos cu totul din ghiarele diavolești ale sancțiunilor, rugîndu-vă pentru sufletele lor încercate de păcate și de ciment. Așa că pînă la urmă deșertăciunea nu a rămas decît în depozitele de ciment din Preajba, deșertăciune evaluată la peste opt tone.

Un alt text reconsiderat la Trustul de foraj Pitești sună astfel: «Lăsați camioanele să vină la mine». Dar cum anume să vină? Oricum. Chiar și cu foi de parcurs falsificate. De altfel, în materie de auto-moto se practică aici diverse jocuri interesante. De pildă, baba-oarba. Jocul e amuzant. Se rîde cu lacrimi și merită să fie reținut (la dosar): se leagă la ochi cîțiva salariați și, în acest timp, alți cîțiva schimbă seriile motoarelor care urmează a fi prescrise. Acum, după ce-am popularizat regulile jocului, e posibil să nu se mai ridă. Vor rămîne disponibile numai lacrimile.

Tovarășe Crevanos, în raiul piteștean sub binevoitoarea dumneavoastră oblaudire, salariații se mai amuză și cu alte multe distracții. Astfel, unii mușcă prea adînc din mărul primelor trimestriale, iar altora

nu le pică nici măcar un fruct pricăjit. Vă oferim și exemple: neprăhniților Naum Petre și Răican Nicolae le-ați oferit mere mai mari decît plafonul mediu obișnuit, fără să țineți seama că în acest fel despuiați fondul de prime rămas fără altui.

Tovarășe Crevanos, în arara funcției oficiale de director, dumneavoastră mai posedată și una semi-oficială: cea de naș. Cum însă în schemă nu există postul de naș I, naș II sau naș-adjunct, ați avut dumneavoastră grijă să simtă Pătrașcu Constantin că-i sinteți naș, chiar dacă postul nu apare în nomenclator. Și simte Pătrașcu. Orice-ar face, orice-ar drege (mai mult strică decît drege) își vede omul de abuzurile sale și nimic nu i se întîmplă. De dracul nu poate să dea, atîta vreme cît Dumnezeu face de pază în preajma secției sale.

Tovarășe director, e timpul să coborîm din sfera celor cerești, și să revenim acasă la ocupațiile, grijile și preocupările pămîntești. Ce-i interesează pe sfinți, pe ingeri și pe martiri foloasele agriculturii mecanizate, lucru despre care am vrea să pomenim mai jos, în speranța că o să se audă mai sus! Despre directoriala dumneavoastră inimă largă s-a dus vestea pînă în cele patru zări, inclusiv pînă la Cooperativa agricolă de producție Vitomirești. Nu e de mirare deci că, într-o bună zi, le-ați împrumutat celor de acolo un tractor pentru mai multe luni. Tractorul duduia neoficial pe ogorul Cooperativei Vitomirești, iar oficial duduia în scriptele Întreprinderii de foraj Rm. Vilcea, unde era pontat fictiv cu o îndrăzneală de 80 de cai putere. Această soluție v-a dat satisfacții premature, fiindcă se va vedea că cine duduie la urmă, duduie mai bine.

Tot pe linie de duduie, duduie și relațiile dintre unitățile subordonate Trustului. Cînd nu duduie formalismul, scîrție birocrațismul.

Divergențele pe tema întocmirii formalităților legale de transport se lăfăie ca la ele acasă. Iată pe scurt una din urmări, doar una: Întreprinderea de foraj Rm. Vilcea, datorită unor neînțelegeri ivite, a refuzat plata sumei de 11 566 lei către Întreprinderea transport-ateriere, subordonată și ea scaunului dumneavoastră directorial. E adevărat, tovarășe director, că nu puteți avea în vedere toate problemele. Birfesc gurile rele că totuși o problemă ați avut-o în vedere mai mult decît era necesar. Problema se numește Radu Constanța și, tocmai cînd dumneavoastră erați pe cale s-o rezolvați, mai multe suflete împietrite și nematematice au sesizat forurilor superioare mersul operațiunilor. La Direcția Generală, alte inimi antimatematice au socotit că această fracție supraetajată poate fi rezolvată numai printr-o împărțire: dumneavoastră la Trust, nerezolvată în afara Trustului, în alt post.

Situația se prezenta critică. Ce v-ați spus dumneavoastră? Mai bine critică decît autocritică. Și ați făcut apel la memorie. V-ați amintit astfel că Arhimede într-o problemă mai puțin complicată a rămas cîteva clipe pe gînduri, a cugetat, a chibzuit, apoi a strigat pe grecește: «Evrika».

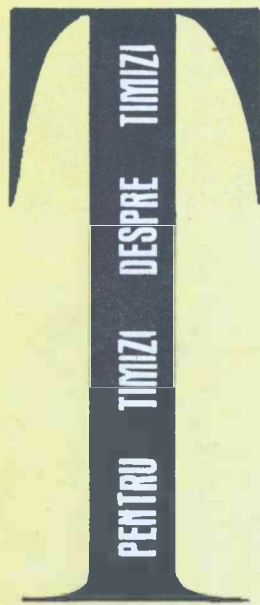
Dumneavoastră ați procedat la fel: ați închis ochii, ați cugetat adînc și ați strigat pe românește: «Constanța!» Apoi ați coborît vocea în ritmul lent al valsului «Rămii, rămii, o nu pleca», și problema a rămas mai departe alături de matematician cu un salariu frumușel rotunjit.

Tovarășe director, să sperăm, țînd seama de specificul muncii, că noi am forat suficient în adîncul activității dv. petro și extrapetro-lifere. După cum bine știți, petrolul nu iese niciodată curat din străfundurile pămîntului... De data aceasta au ieșit numai impuritățile...

Precum petrolului, dorim și activității dumneavoastră o valorificare cît mai superioară.

A dumneavoastră
(fără să ne fiți naș)
«URZICA»

Timizii în esență și formă sînt o rasă
Domestică : se mișcă mai mult pe lîngă casă
În fustele materne, sînt organisme blinde
Stau unde-i lași să zacă sfioase și plîpînde.
Sînt și timizi sălbatici, dar se domesticesc
Spontan, prin îmblînzire, căci se căsătoresc.
Timidul vremii noastre (acel de tip modern)
E masculin de-o vreme. Din cărți mai vechi discern
Că-n timpuri ancestrale era timidul... fată.
În actualitate, de cite ori un tată
Trimite-adolescentul la ceai sau cinema
Îl pune-n gardă față de partenera sa!
De-aici rezultă astfel un fel de zicătoare
Că e timid, săracul, precum «flăcăul... mare»!
Dar să revin la temă : timidul din născare
Ridică un continuu proces de educare,
De grijă părintească, atentă, necesară,
Timiditatea riscă altmînteri să dispară.
Ce-ar fi dacă-n viață ar fi doar indivizi
Cu inițiativă, spontani, deloc timizi,
Ce s-ar scula ei singuri, ar «zice» și-ar «vorbi» ;
Ședința cea mai scurtă cam cît s-ar prelungi?
Sînt necesari timizii ce-și rumegă părerea
Și-adoptă ca virtute și unic scop : tăcerea.
Nu iau piramidoane și nici alt soi de hap
Că n-au dureri de cap!
Sînt oamenii ședinței scurtissime și dacă
Sînt obligați în astfel de-ocazii să nu tacă
Sînt vorbitorii optimi : spun că-s timizi, o frază,
Evită subiectul, se-ncurcă și se-așază
Deci să lăsăm timizii să crească : să formăm
O manieră-n sine prin care-i educăm.
Părinți, să țineți seama de-acest imperativ :
Timiditate pentru folosul colectiv :
Ayaticii au roluri sublime la adică



de C. OTTESCU

Cînd nu aveți dreptate, nu știu să contrazică ;
Părinți, feriți copiii de combativitate
Că riscă să vă pună-n inferioritate,
Să-i învățați din vreme dictonul-procedeu
«Lăsați să spună altul ce pot să spun și eu»,
E cea mai bună formă prin care lașitatea
Acoperă și-ascunde complet comoditatea.
Slugărmicia, iată un fel de armă-zid
Ce apără în multe ocazii pe timid :
Vezi ce afirmă șeful, tu numai întărești,
Pe cine lași în pace, te lasă să trăiești!
Tăcerile evită de multe ori beleaua.
Obișnuiți copiii de mici cu mușamaua!
Să cultivăm timizii cît este necesar
Spre propriul lor bine... dar... (că mai e un dar)
Să-i învățăm să sară ca arși cînd dau să vadă
Că cineva îi calcă pe personala coadă
«Timiditate-n toate, dicton primordial,
Nu operează însă-n resortul personal!
Părinți, lansați copiii ca niște paraleli
Cînd este vorba-n sine de ei și doar de ei,
Să spună, să vorbească și să argumenteze
Să caute supape și să înfiereze
La critici să răspundă cu vehement reproș,
Să schimbe lovitura spre alții prin ricoș,
Cuvintele-n ședință să urle în șuvoi :
Băgați la apă pe-alții cînd v-apărați pe voi
Că dacă-s îe-n lume și le cam incurcați
Lăsați pe alții-n ele și voi vă strecurafi.
Timiditatea cere să te amesteci doar
Cînd numai interesul tău strict particular
Te scoate din visare și din filozofie :
Să dai la cap aceluși ce umblă să-ți dea ție,
Cățelul să ridice piciorul doar spre-acel
Pom care amenință să cadă peste el!



Responsabilul

SPORTIV

poate! Dar să știți că ei sînt lucrați de tov. Popescu doi, care e responsabilul colectivului sportiv! Să-i purtați sănătos!

CLIENTUL: Cum să-i port sănătos, frate, dacă-mi omoară picioarele? Pune mîna să vezi ce cuie...

VÎNZĂTORUL: Știu! Dar, tovarășul Popescu doi care i-a lucrat, a reușit să aducă echipa de fotbal a fabricii pe unul din locurile de frunte ale campionatului. Să-i purtați cu plăcere!

CLIENTUL: Ce plăcere, dragă? Care plăcere? Nu vezi că și cusătura ramei e anapoda?

VÎNZĂTORUL: E anapoda, tovarășe, dar nu trebuie să uitați că echipa condusă de tovarășul Popescu doi are șanse să intre ca miine în divizia B! Și de aici nu e decît un pas pînă-n divizia A.

CLIENTUL: Dacă face un pas cu pantofii ăștia, nu mai ajunge în divizia A!

VÎNZĂTORUL: De ce?

CLIENTUL: De cuie! Și apoi, dumneata te-ai uitat la tocuri să vezi ce strîmbe sînt?

VÎNZĂTORUL: M-am uitat! Dar trebuie să ținem seama că tovarășul Popescu doi, de cînd a devenit responsabil sportiv, a înălțurat acea deficiență care se manifestă în unele colective de a se

acorda atenție numai fotbalului, în detrimentul celorlalte discipline. Astfel și la volei, echipa e în ascendență de formă! Eu zic să luați două perechi!

CLIENTUL: Cum două perechi, tovarășe, ce sînt eu, fachir, să merg pe cuie? Ia uite aici la bombeu! Asta-i formă?

VÎNZĂTORUL: Nu e formă! Dar datorită lui Popescu doi, echipa de popice astăzi e în mare formă!

CLIENTUL: Bombeu, dragă, bombeu!

VÎNZĂTORUL: Bombeu? Da, aveți dreptate! Dar tovarășul Popescu doi a pus pe picioare și o echipă de oină!

CLIENTUL: Cuiele, dragă, uite cuiele...

VÎNZĂTORUL: Și de șah...

CLIENTUL: Cusătura, ia uite ce cusătură...

VÎNZĂTORUL: Și de baschet...

CLIENTUL: Tocurile, uite, sînt strîmbe...

VÎNZĂTORUL: Și de handbal în șapte!

CLIENTUL: Mă taie vîrfurile, dragă...

VÎNZĂTORUL: Și de handbal în 11... Ba a mai pus pe picioare și o echipă de...

CLIENTUL: Ascultă, tovarășe, pe mine cine mă pune pe picioare,

dacă merg cu pantofii ăștia? Ai o pereche care nu-s lucrați de Popescu doi?

VÎNZĂTORUL: Da. Pofțiți!

CLIENTUL: ăștia da! Ia uite! Frumoși, fără cuie și-mi vin perfect!

VÎNZĂTORUL: Atunci să vi-duc la ambalaj...

CLIENTUL: Dar de ce mergi așa greu, tovarășe vînzător?

VÎNZĂTORUL: Știți, eu sînt unul din supporterii echipei conduse de Popescu doi.

CLIENTUL: Ei și?

VÎNZĂTORUL: În semn de simpatie... port pantofi lucrați de el... Și totuși bine ar fi să nu intre în divizia B...

CLIENTUL: Parcă spuneai că ești supporter...

VÎNZĂTORUL: Sînt. Dar dacă el în divizia C face asemenea pantofi, vă dați seama ce pantofi o să facă cînd va fi în divizia B?... Sîntem aici vreo zece vînzători, toți supporter! Și cînd mergem la stadion încălțați în pantofii ăștia, știți cum facem galeria?

CLIENTUL: Cum?

VÎNZĂTORUL: Stați și auziți: Hai Popescu doi... Ooof!... Hai băieți... Aoleu... (game prelung de durere) Gool...

SADI RUDEANU

POPESCU: Tovarășe inginerșef, m-ați chemat?

INGINERUL: Da, tovarășe Popescu!

POPESCU: Doi. Popescu doi!...

INGINERUL: Popescu doi. Pardon! Ia loc, te rog! E vorba despre pantofii lucrați de dumneata, tovarășe Popescu!

POPESCU: Doi.

INGINERUL: Doi! Uite, tovarășe Popescu doi, aceștia sînt pantofii lucrați de dumneata! Cuie înăuntru, tocuri strîmbe, uite cusătura! Păi ce facem? Ne rîde lumea, tovarășe! Facem de rîs marca fabricii! Or, noi asta trebuie să apărăm, marca fabricii!... și dumneata...

POPESCU: Tovarășe inginer, dumneavoastră știți că eu sînt și responsabilul colectivului sportiv?

INGINERUL: Știu!

POPESCU: Atunci nu se poate să nu știți că eu în această calitate am adus destule succese fabricii! Și chiar la mai multe discipline! Așa că nu puteți să-mi spuneți tocmai mie...

INGINERUL: Tovarășe Popescu... cum ai mai spus că te cheamă? Patru, cinci?

POPESCU: Doi!

INGINERUL: Ah da! Tovarășe Popescu doi. Dumneata faci o eroare regretabilă! Activitatea dumitale de responsabil sportiv nu te scutește să dai produse de calitate! Dimpotrivă. Ia gîndește-te! Vine clientul și vede pantofii ăștia! Ce-i spune vînzătorul?... Ce crezi că-i poate spune... Ia să vedem...

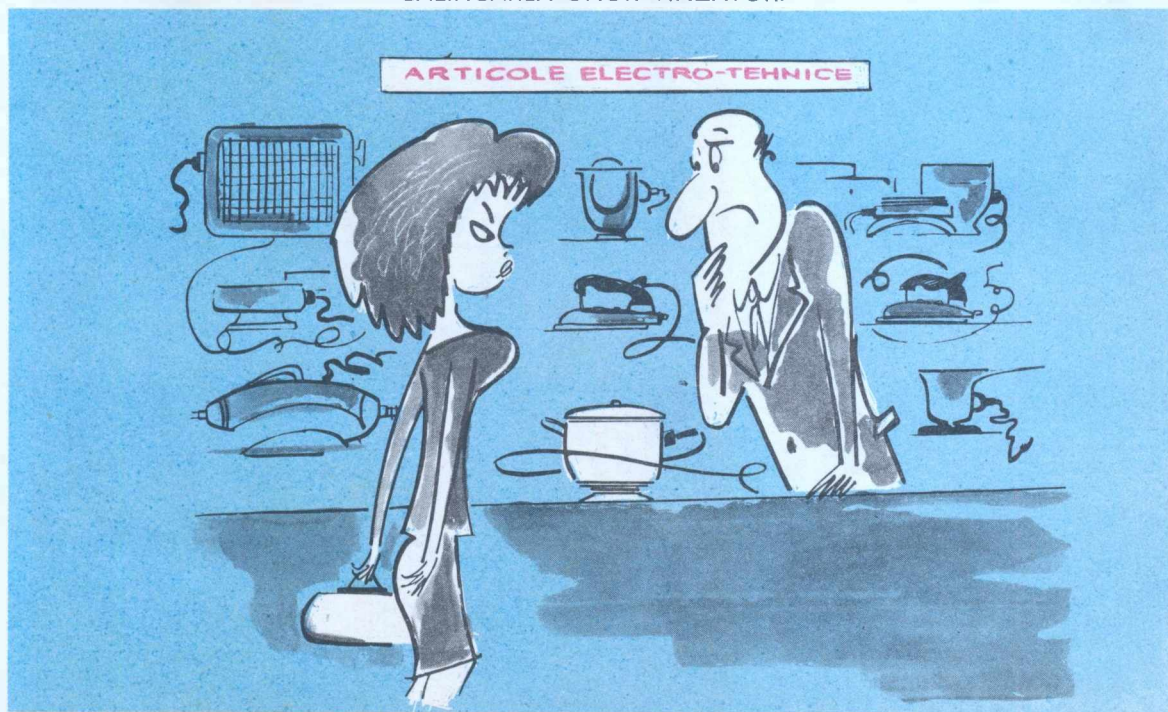
SCENA II-A

CLIENTUL: Tovarășe vînzător, ce pantofi mi-ai dat? Au cuie înăuntru.

VÎNZĂTORUL: Da!... Se

NELL COBAR

CALIFICAREA UNOR VÎNZĂTORI



— Foarte interesant. Și cum funcționează?
— Hm... o clipă să dau un telefon soției!... Eu nu mă pricep în gospodărie!



Bilet în ușa

Dragă Lilli,

Acesta e al 8-lea bilet în care îți dau cuvântul ca și în celelalte 7 că e ultima oară când te mai întreb: Ce e cu tine? La facultate mă ocolești pentru că, de cite ori vii tu, lipsesc eu și de cite ori viu eu, nu e curs, iar acasă te-am căutat, am sunat, dar tu tămiie; deși îmi face impresia că te uiți prin vizorul de la ușă și îmi vezi netunsoarea «a la Beattles» și nu deschizi, fără să te gindești că s-ar putea ca freza să te deruteze și de fapt să fie lăptăreasa.

Normal ar fi să mă tund o dată și — crezînd că e altul — să deschizi. Dar eu nu concep să pătrund în casa voastră cu șiretlicuri, ca acel Cal Troian al cărui nume îmi scapă, ceea ce este o pagubă în ciuperce otrăvitoare. Nu e ca la Derbyul de trap unde, fiindcă mi-a scăpat că Latin ar putea să câștige, am avut o pagubă de trei poli. Ptiu! Nu vezi că degeaba mai învață omul zoologie dacă e în stare să te încuie un măgar de cal? Nu e mai bine că mă ocup mai mult de ultimele dansuri, de ultimele șlagăre și de ultimele cancanuri din lumea filmului? Ai văzut singură ce aplicație excepțională am pentru cancanologie. Așa că, dacă ușa ta e mută pentru mine și dacă nu mă mai primiți în societatea voastră, voi pierdeți. Nu uitați cum v-am distrat ultima oară

cînd v-am vorbit toată seara despre originea și evoluția twistului; trebuie să recunoști că am antrenat societatea de au rămas toți cu gura căscată, mai ales Radu care așa doarme întotdeauna fiindcă are polipi.

Și ai văzut bine că nu sint unilateral: cînd Mișu, care întotdeauna se grozăvește că-i tare la istorie, a adus vorba despre marile figuri romane, eu n-am stat de lemn și, imediat am pomenit de Iulius Cezar și de Modugno care, oricît, e tot din Roma. Și cînd șmecherul credea că mă încuie cerîndu-mi părerea care-s marii cuceritori ai lumii, imediat i-am răspuns: Johnny Halliday. Degeaba vă dădeți voi coate. Ce? Nu e cuceritor? Pe mine unul m-a cucerit. Dar ce, numai pe mine? Pe Fifi nu? Știi care Fifi: fata aceea brună cu patru restante. Și cînd tatăl tău, care asista, s-a amestecat și el în discuție, întrebîndu-mă nu știu ce despre Balzac, era normal să tac, fiindcă nu se vorbește în fața unui om mai bătrîn.

Ce n-am înțeles e de ce m-a băgat în astro-nomie, în chimie, în biologie și pe urmă în bucătărie, unde mi-a spus că fiică-sa, adică tu, ai o societate de tineri studiosi, să plec imediat și să nu mai viu pe acolo. Nu știu ce a vrut să spună cu asta, dar nu m-am supărat și am plecat. Dar, repet: nu vă pricepe deloc. În definitiv, dacă omul

nu e la curent cu ultimele studii moderne, e depășit fiindcă mereu vin dansuri noi, ritmuri noi, vedetele fac mereu căsnicii noi, copii noi... dar vechiturile acelea: legile Darwinismului sau tabelele de logaritmi, sau principiile lui Arhimede tot alea sint, de cînd nu le știu eu, adică de la prima mea restanță și, probabil, că la fel o să rămînă și peste 4—5 ani, așa că nu înțeleg de ce e graba asta și de ce să le tocesc acum, repede, cînd am suflu pentru bossanova, madison și alte mișcări energetice.

Acum, acest bilet ți-l las ca să-mi răspunzi, eventual tot prin scris, dacă să mai trec sau nu. Și dacă n-o să-mi trimiți nici un bilet, atunci eu o să citesc printre rînduri că nici ție nu-ți mai face plăcere să viu pe la voi. Dar află că n-o să mor de plictiseală. Crezi că nu mai am cercuri sau alte suprafețe unde să mă duc? Ehe! N-am decît să mă duc la Bebe, care are și suprafață de dans, mai ales cînd face sul găurile din covoare, provenite de la Moli. Știi care Moli: Moli Tuțuleanu, care i-a tocit cu twistul două iute și un persan. Și unde pui că Bebe are și servicii de coniac de 6 persoane și un magnetofon de 12 persoane, dacă ne mai inghesuim puțin. Dar nu e nevoie că jumate din ei nu mai vin de la exmatriculare. Cum vezi, avem și condiții. Așa că, dacă nu mai vrei să fac parte din grupul vostru, n-o să-mi bat capul cu problema asta tocmai azi cînd trebuie să-mi menajez picioarele pentru șueta care o facem astă seară la Bebe. Așa că pa și pussi.

Pompilică
(p. conf. FRED FIREA)

Șoarecele CĂRTURAR

de ION RUȘ

Un șoarece pui
Poznaș și guraliv de felul lui
A nimerit
După vreun ceas de hoinărit
Într-un ghiozdan
Uitat de-un puști lingă divan
Și-anume chiar
Aproape de abecedar.
Ambițios
Și curios,
S-a apucat
Imediat,
Să foarfece în dințișori
Pagini cu semne și culori.
Și-așa, încetul cu încetul
A înghițit... tot alfabetul...
Văzînd isprava a rostit:
— Sint cărturar, m-am procopsit!
Pe cinstea mea, ajung departe
Sint primul șoarece cu carte!
Leșînd afară din ghiozdan
Dădu cu nasul de motan
Ce fără de menajament
Îl apucă în colți, urgent.
— Stai frate, zise «eruditul»
Simțînd că-i piere piuitul,
Nu te gindești, ești ignorant;
Omori în mine un savant
Ce-a digerat un alfabet
De la A, B pînă la zet...
Atît mai zise șoricelul
Fiîndcă motanu-i făcu felul!

N. CLAUDIU

DEFORMAȚIE



Arbitrul de box: — 1... 2... 3...
...8... 9... Pilit mort!!

RODICA TOTT

Pe un teren cu case supuse aemo-lării se afla un măr pricăjit, bătrîn de cînd lumea. Cînd a fost tăiat la rădăcină a fost descoperită o bandă de magnetofon — a cărei proveniență tehnică nu ne-o explicăm — pe care era imprimată ultima discuție dintre Adam și Eva înainte de a fi evacuați din rai pe motivele cunoscute. Pentru reabilitarea primilor oameni, care n-au fost atît de păcătoși după cum îi credem noi, vom relata această discuție cu unele completări necesare stabilirii adevărului:

Fiș, fiș, fiș — (o boare de vînt care alunecă ușor printre frunzele Pomului Binelui și al Răului, strămoșul mărului de mai sus)

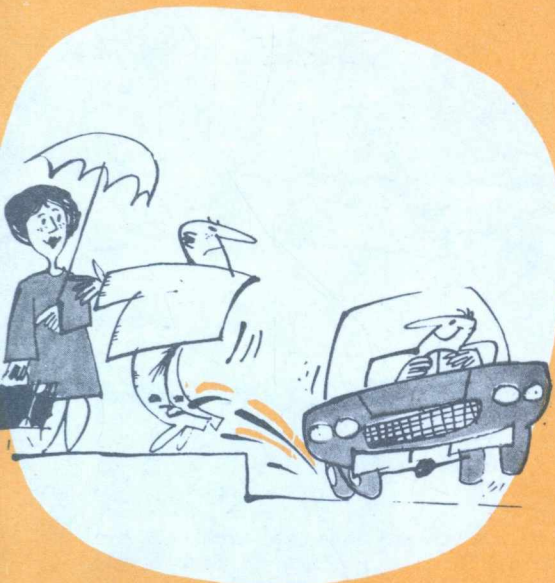
Sur, sur, sur (un izvor, sau o ploaie mărunță de rouă ori altceva în genul acesta).

Hiș, hiș, hiș, (șarpele care se strecoară printre ramuri, deocamdată fără să-și precizeze rolul în această istorie).

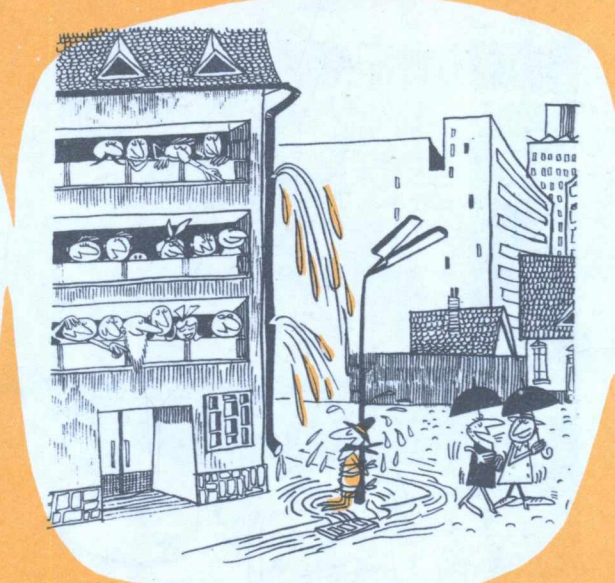
Adam și Eva stau tolăniți la umbra pomului fără să facă vreun zgomot deosebit. Eva, rupînd tăcerea:

- Adam, ce mai faci?
- Iar pui întrebări absurde. Nu vezi? Stau la umbra mărului...
- De ce?
- Ca să nu fac insolație.
- Oh! Ar fi atît de interesant. Vreau să văd o insolație.
- Cum adică? Vrei să mă vezi făcînd o insolație?
- Sigur. Nu te-am văzut nici-odată făcînd ceva deosebit. Te

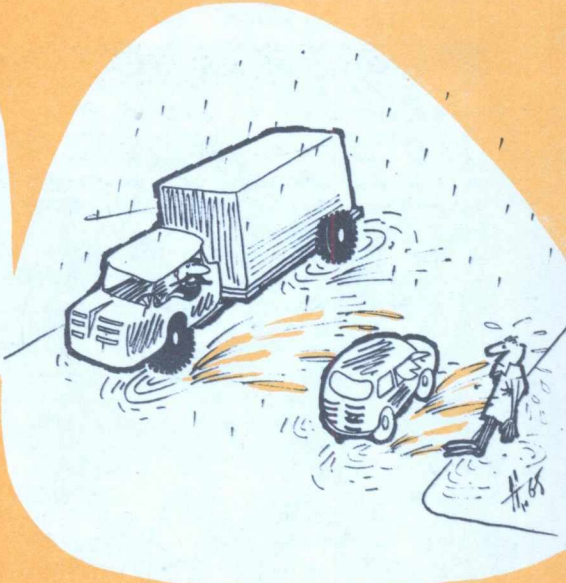
Unele burlane nereparate la timp aruncă jeturi puternice de la înălțime.



— Vezi că am făcut bine luând geamantanul cu pantaloni de schimb!!



— Lăudabilă inițiativă. Știi, dumnealui e administratorul blocului!!!



FĂRĂ CUVINTE

ADEVĂRUL GOL-GOLUȚ

limbi. măninci și dormi. Asta e viață?

- Insolția e o suferință.
- Ce înseamnă o suferință?
- Când te doare ceva...
- Cum e când te doare ceva?
- Ți-e rău.
- Rău? Ce e răul?
- Rău e când nu ți-e bine.
- Nu pricep. Nouă acum ni-e rău?
- Dimpotrivă. Ne e foarte bine.
- De ce?
- Nu ne doare capul de nimic.
- Durerea de cap e singurul rău pe lume?
- Vorbeam în general, draga mea. Dar tu ești prea analfabetă ca să pricepi toate astea... S-ar putea întâmpla, de pildă, să-ți fie rău dintr-un anumit punct de vedere, dar în același timp să-ți fie bine din alt punct de vedere.
- Să-ți fie bine când ți-e rău, și invers? Asta cum se numește?
- Paradox... Oamenii se folosesc uneori de el. În sofistică o să se dea mult de lucru.
- Cine sînt oamenii?
- Noi.
- Atunci de ce vorbești la persoana a treia?
- Uf, mare pacoste mi-a dat Dumnezeu pe cap. Să știi că dacă mai pui asemenea întrebări nu mai vorbesc cu tine pînă la Potop. Du-te mai bine și pune masa.
- Care masă?
- Cum, care masă? Masa de masă, firește.
- Ce-o mai fi și asta? Te poți numești că ai inventat iar vreo

năzbitie care să-mi dea de lucru, cum ai făcut și cu albia de rufe.

- Da, dragă Eva. Cu cît ai să muncești mai mult cu atît ai să vorbești mai puțin. Femeia trebuie să asculte de bărbat.
- Adam...
- Ce mai vrei?
- E adevărat că tu ești bărbat?
- Da, așa spune bunul Dumnezeu.
- Și eu sînt femeie?
- Da, așa ni s-a spus...
- De ce?
- Cum, de ce? Și în definitiv ce ne privește pe noi treaba asta? Ți-am spus să nu-ți mai bagi nasul unde nu îți fierbe oala!
- Ce e aceea oală?
- O zicătoare...
- Zicătoare? Vine de la verbul «a zice»?
- Da, de acolo vine.
- Atunci, tot ce zicem noi sînt oale?
- Eva, dragă, te rog mult să nu mă înfurii că fac moarte de om. Sînt un tip astenic...
- Ce înseamnă moarte?
- Ești cea mai insuportabilă femeie din lume. Dacă n-ar fi Șarpele cu care să mai fac din cînd în cînd cite-o șuetă, aș muri de plictiseală.
- Șarpele? Ei, bine, tocmai despre el vreau să vorbesc. Toată ziua ți-o petreci cu el, nesuferitule! Crezi că nu văd cum veniți acasă chiori de beți și mirosind a vin cale de-o poștă. Și pokerul! Zi că nu te-a învățat el să joci poker și nu ne-a propus drept miză Pomul

Binelui și al Răului? Noroc că bunul Dumnezeu a stat ieri toată ziua lingă el să-l curețe de omizi că altminteri nu știu ce ar fi ieșit din povestea asta. Acum, gata. Trebuie să alegi: ori eu, ori Șarpele.

Eva începu să plîngă cu hohote. Abia tirziu de tot, Adam rupse tăcerea.

— Asta-i șantaj sentimental, pe cuvîntul meu. Doar nu putem trăi fără prieteni. Și în afară de asta nu-mi place să te văd plîngînd ca un copil...

Eva mai suspină de două, trei ori și întrebă cu naivitate:

— Copil? Ce înseamnă un copil?

— Păi, zise Adam puțin incurcat. Copil e așa... ceva drăgălaș... Un fel de păpușă vie...

— Oh! strigă Eva fericită. Vreau neapărat un copil. Te rog, Adam, fă-mi un copil. Nu-i așa că nu-i prea greu?

— Pentru Dumnezeu, vorbește mai încet. Ce ți-a venit să pui problema asta?

— Dar ce vrei să fac cînd tu ești toată ziua cu Șarpele? Am nevoie și eu de o distracție...

— Îți interzic să mai discuți despre asta.

— Vreau un copil...

— Taci...

— Hai, Adam, e singurul lucru pe care ți-l cer. Spune-mi ce trebuie să fac ca să obțin o păpușă vie?

Aici discuția se întrerupse făcînd loc unui zgomot foarte cunoscut în zilele noastre: o palmă. Vocea lui Adam tună furioasă:

— Poftim, acum știi cum se face

un copil. Sper să nu mai pui întrebări prostești...

Șarpele, care ascultase cu emoție toată discuția, se răsuci pe tulpina pomului de necaz și cu coada desprinsă un măr care pocni surd drept în creștetul Evei, care exclamă uimită:

— Ia te uită ce mi-a căzut în cap?...

— Un măr...

— E din Pomul Binelui și al Răului. O fi poate unul stricat sau prea copt, cine știe... Mai ales că vine toamna...

— Vai nouă! strigă Adam. Am călcat dispoziția. Ne paște o mare nenorocire.

— De ce? Mărul mi-a căzut singur în cap tocmai cînd mi-ai dat un copil...

— Eva dragă, nu ți-am dat nici un copil. Ți-am dat o palmă care e tocmai dimpotrivă...

— N-ai spus tu că mîngierea aceea a fost un copil?

— Taci din gură să nu te-audă cineva. Zău că a fost o palmă. Dacă ție îți place să crezi altceva te privește, dar nu mă băga și pe mine în păcat. Sîntem doar atît de fericiți aici... Îți jur că de azi înainte nici cu Șarpele n-o să mai am de-a face...

În clipa aceea, Șarpele alunecă din tufiș și o luă la goană spre tronul ceresc strigînd cit îl ținea gura:

— Doamne, a sosit începutul

Pe bancă în parc

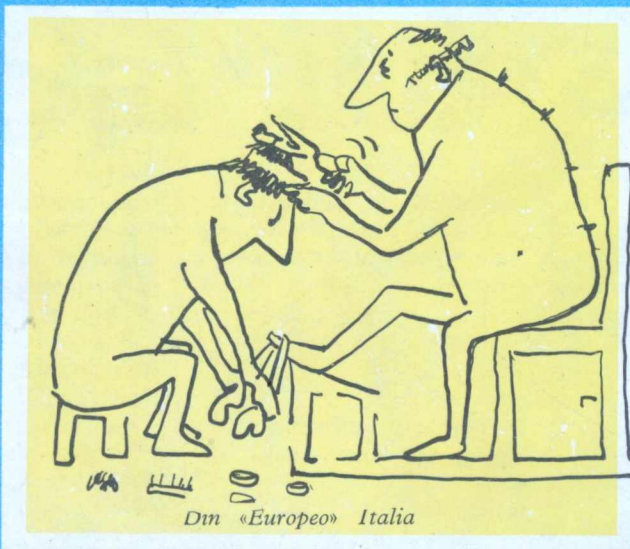
Duduiță, permiteți? Permiteți să-mi odihnesc sufletul pe această bancă din parc?... Tăcerea dv. e un răspuns. Mersi! Știți, vine de la franțuzescul mersi! În nemțește se spune «danke»... Engleza nu posed. Am fost băiat sărac... Ooo, dar aveți la pantof un toc superb! E «Mont-Blanc»?... Scuzați! (ride) Glumesc... Păcat! Păcat că nu mă învredniciți cu nici un răspuns!... Dar ce voiam să spun?... A, da! Vocea mea nu vă este cunoscută?... Nu v-am dat niciodată telefon?... Nu?... Probabil că era defect telefonul dv. Ar trebui să reclamați la 02... Și chiar m-ați uitat complet din profil?... Am dansat împreună la chermesa organizată de Asociația coșarilor voluntari. Atunci nu erată atît de rece, cu toate că nu era atît de cald ca acum... De ce nu-mi vorbiți?... Mi-e sufletul greu ca un autocamion cu butelii de aragaz pline ochi... Apropo, ce ochi gingaș aveți în partea stîngă! Celălalt este idem?... Tăceți?... Sinteți cu mine rece ca o casată cu fistic... E bună și cu alune. Parol!... Dacă doriți, vă puteți convinge peste drum. Eu vă aștept aici. Pe bancă... Pe banca noastră... S-o denumim așa în amintirea trecutului care s-a dus, prezentului care este și viitorului dv. soț... A, observ că-l aveți sub formă de verighetă pe mina dv. eterică și transparentă ca apa de la cișmea... Ah, de ce n-ați ieșit în calea mea înainte de a fi ieșit în calea lui? Acum ați fi fost cu mine la «Parcul Trandafirilor», la «Gambrinus», la «Bufetul Pietții»... Că acolo are niște mici! Să-i măninci, nu alta!... Iar tăceți?... Nu vă gândiți că am și eu o inimă, ca toți locatarii din micro-raionul nostru? Și ea vă visează. Zi și noapte! Cu ochii deschiși! Vă cheamă... Apropo, cum vă cheamă?... Nici un răspuns?... În secolul nostru să nu vorbiți aproapei dv.? Pînă și vrăbiile ciripesc. Avioanele zumzue. Telefonoarele țîrîie. Cîntărețele cîntă. Apa trece, pietrele rămîn. Numai dv. rămîneți tăcută ca o piatră. Înțeleg, m-ați văzut timid din tată în fiu... Dar trebuie să-mi înving timiditatea moștenită de la dînsul împreună cu burlăcia. Nu mai sîntem copii! Purtăm cravată, fiș-fiș și 44 la pantof... O, da' priviți berzele! Ce lin zboară pe albastrul azurului!... Vă dau cuvîntul meu de om că pînă astăzi n-am văzut încă berze zburînd pe cer de la orele 18,30 fix... Al dumnea-voastră cît e? Tot 395 și 50 de bani?... De ce nu-mi vorbiți? Doar aveți și dv. o inimă. Pînă aici îi simt bătăile. Și ele spun «da» sentimentelor mele. Eu însă aștept să-mi confirmați verbal... Lăsați, nu acum. Miine la cinema «Patria». Tot la 18,30... Nu spuneți nimic?... Deduc că sinteți de acord. Atunci ne vedem în sală. Rîndul 14 pe dreapta. Mă strigați Sandu... Dacă sînt cu o necunoscută tapată, nu mă strigați. Ar putea să-și închipuie cine știe ce despre mine... Hai! Necunoscuta!... Soția!... (ride încurcat) Sărut rîîna, Lenuțo!... Cum, ce caut aici? Știi ce coadă era la Pronosport?... Exact! Așteptam pe o bancă să se termine. Că și oamenii ăștia, domnule, se înghesuie marțea, în ultima zi, la Fiaturi... Ce zici, mami? Azi e miercuri și «Pronoexpresul» s-a închis ieri?... Ca să vezi ce distrat sînt!... Tu, aveai întîlnire cu duduia aici în parc?... Sinteți colege de birou?... Asta-i culmea coincidenței!... A, vă duceți să comandați pantofi?... Ca să fiu sincer, nici n-am observat că mai e cineva lingă mine pe bancă. Eram absorbit de probleme: serviciu, transport în comun, casă... Mami, dar de ce apuci tu umbrela de vîrf? Se deschide invers. Afară de asta nici nu plouă... Cum? Vorbim noi acasă? Vorbim, mami!... Atunci eu mă duc înainte să ascund farfuriile!...



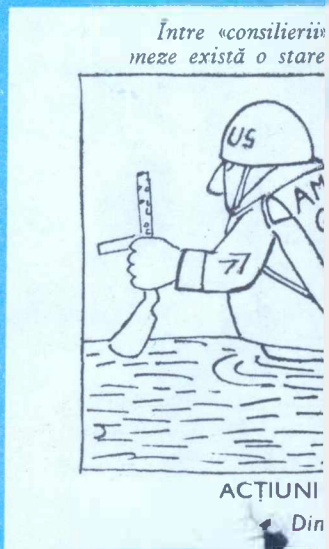
Din «Iez» R.S.F. Iugoslavia



UMC
FOA



Din «Europeo» Italia



Între «consilierii» meze există o stare

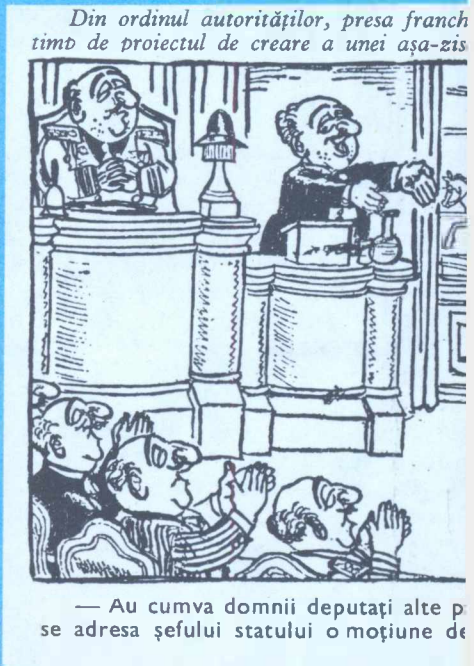
AȚIUNI

Din



— Iți bați joc de poștă? Adresa dumitale n-ai trecut-o iar cui să o înminăm de asemenea n-ai spus.

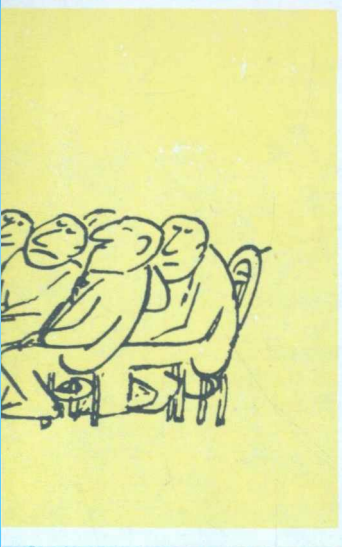
Din «Karuzel» — R.P. Polonă



Din ordinul autorităților, presa franchimb de proiectul de creare a unei așa-zis

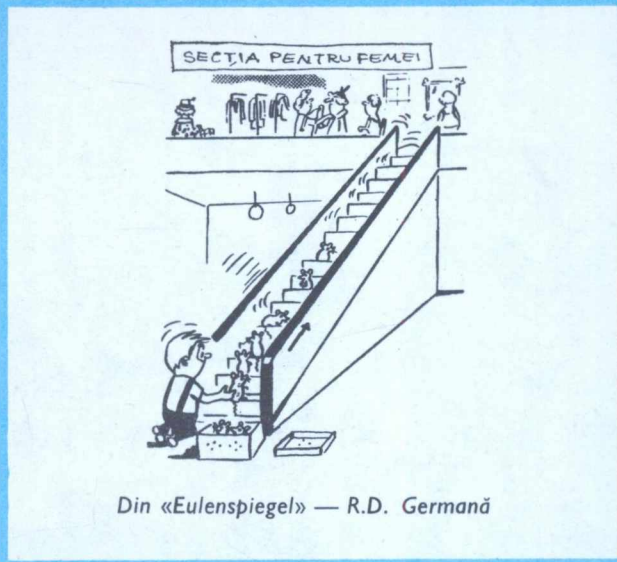
— Au cumva domnii deputați alte p se adresa șefului statului o moțiune de





— Jos pălăria, tovarășe!

Din «Eulenspiegel» — R.D. Germană



Din «Eulenspiegel» — R.D. Germană

R CU FECA

mi și trupele sud-vietna-
ozitate.
(ziarele)



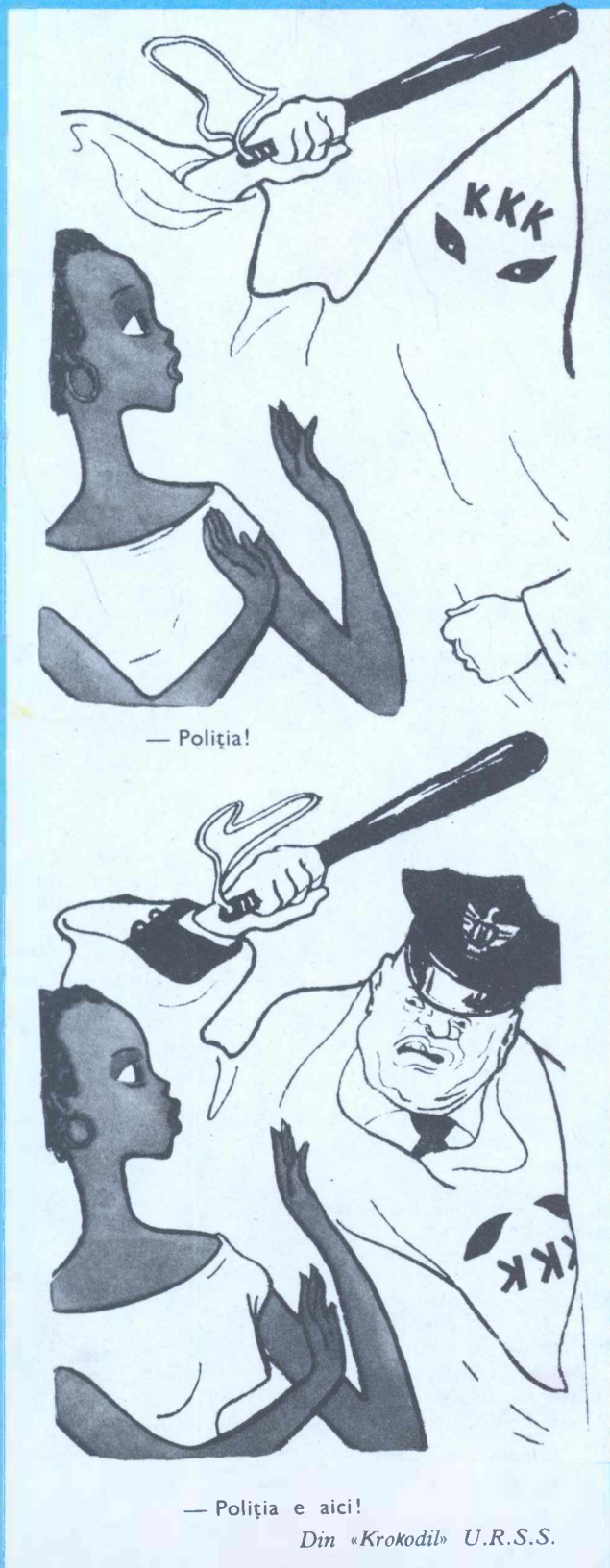
NE
he Volkszeitung» — R.F.G.

enește tot mai mult în ultimul
ții legale în cadrul regimului».



egătură cu propunerea de a
nire?

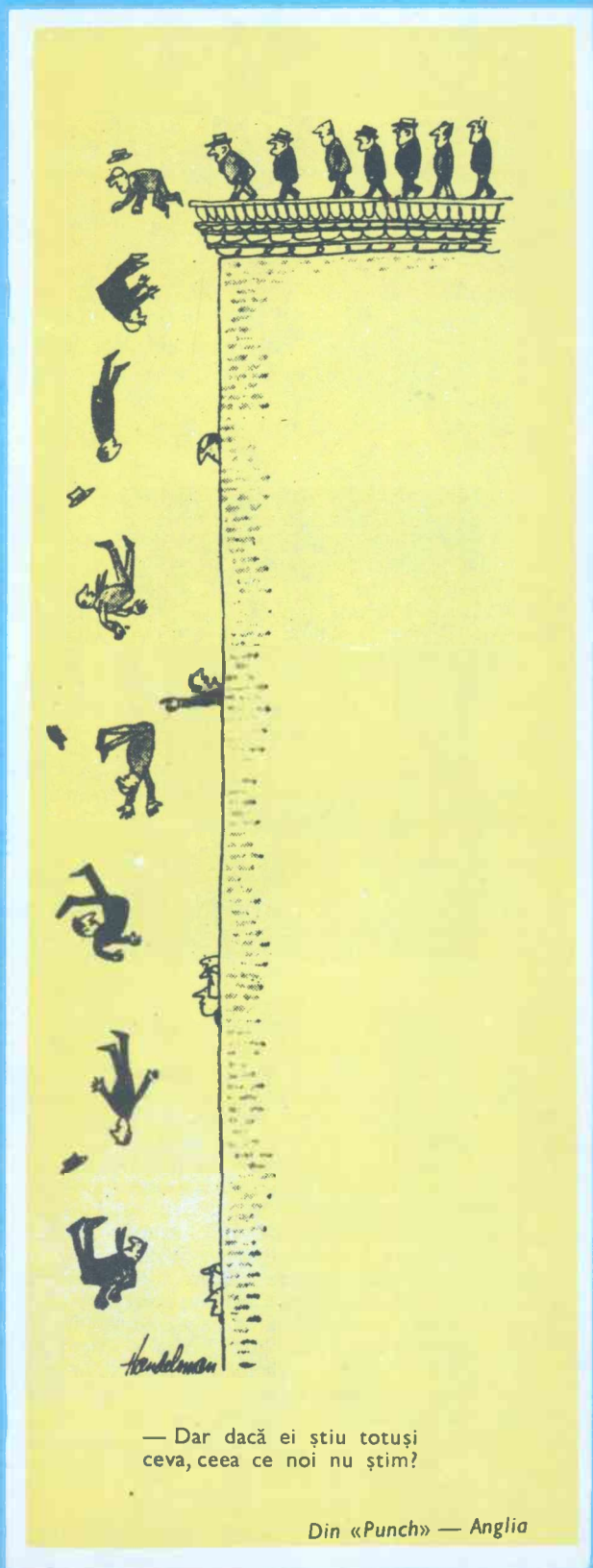
Din «Aktuel» — Danemarca



— Poliția!

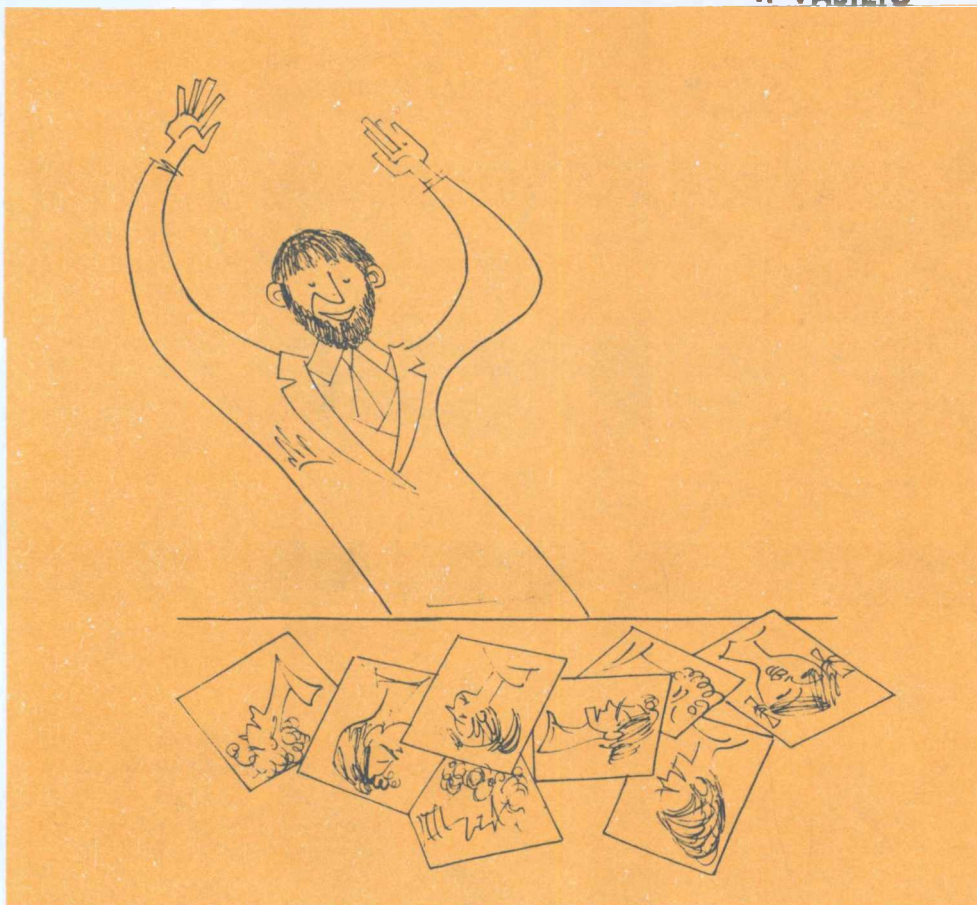
— Poliția e aici!

Din «Krokodil» U.R.S.S.



— Dar dacă ei știu totuși
ceva, ceea ce noi nu știm?

Din «Punch» — Anglia



— Gata, domnule! Mă însor cu care o fi! Tot o să divorțez!

De-ale Bucureș-tiului

de DAN MANOLESCU

Dacă însoțim, la întâmplare, pe un bucureștean, din clipa cînd a pornit-o într-o zi de acasă, vom vedea că pe parcurs are unele neajunsuri din cauza lipsei de mărunțiș. Îi trebuie mai întii 25 de bani ca să bea un pahar de sifon de la gheață, pe urmă 25 de bani ca să dea un telefon dintr-o cabină, și încă 25 de bani după ce s-a urcat în tramvai la clasa a II-a, că dacă se urcă la clasa I-a taxatoarea îi cere 30 de bani, că ea nu are mărunțiș să dea restul la 1 leu. Mai tirziu nițel, suindu-se într-un autobuz și apoi într-un troleibuz, ambele cu autotaxare, mai are nevoie de încă un leu tăiat pe din două, adică 50 de bani o dată și încă 50 de bani pe urmă... Dar uite că a început să se întunece și, terminindu-și treburile, bucureșteanul nostru se apropie din nou de casă. Din ușa tutungeriei, aflată imediat după colț, debitantul îl salută! — Aveți «Informația»? îl întreabă omul nostru. — Am! îi răspunde debitantul. — Atunci poftiți 1 leu și dați-mi ziarul! Tutungiul glăsuie: — Mărunțiș! Mărunțiș n-aveți? — N-am! — Atunci luați cîteva țigări! Patru «Carpați»! — Nu fumez! — Nu-i nimic, continuă debitantul, miine la birou s-o găsi un coleg rămas în «pană» de tutun! O să vă rămînă recunoscător!

Omul ia țigările, fără de care nu poate să obțină «Informația» din lipsă de rest la 1 leu, și... Și tocmai cînd să cotească strada, vinzătoarea de la magazinul de dulciuri îi zîmbește grațios din spatele vitrinei. Îl știe amator de cite o ciocolată. Omul intră și pune pe teighea 3 lei. — Vă rog o ciocolată de 2,25! Cu alune!

Vinzătoarea însă nu are mărunțiș. Îi propune ca pînă la acoperirea sumei de 3 lei să-i dea «Mentosan». — «Mentosan»? Dă-l dracului! Îmi face arsuri! — Nu-i grav, adaugă femeia înconjurată de dulciuri. Cu nițel bicarbonat merge. Luați-l cu încredere! Că altfel, ce facem?

Asta-i întrebarea: atunci ce facem? Poate că, din moment ce chestia cu mărunțișul a devenit un chin, este cazul să ne gîndim la o soluție. Poate că ar trebui scuturate mai des de mărunțiș cutiile de autotaxare din autobuze, troleibuze, tramvaie ș.a.m.d. ca să reintre mărunțișul în circuit cit mai repede. Poate că ar trebui găsită o altă soluție, mai bună decît cea pe care am propus-o sau poate una și mai bună decît cea pe care n-am propus-o... Poate că aceste trei soluții pe care le-am dat vor sugera o a patra, mai efecace, sau chiar o a cincea și mai efecace...

Și atunci, o să recunoaștem cu toții că problema a fost studiată... la bani mărunți!

AVERTIZORUL PNEUMATIC

TACHE: Încotro, Iliuță?

ILIUȚĂ: Mă duc la cabinetul tehnic cu o inovație.

TACHE: Și o duci în roaba pe care o cari cu tine?

ILIUȚĂ: Ce, tu nu vezi că în roabă nu-i nimic?

TACHE: Și unde-i inovația?

ILIUȚĂ: Ceea ce duc e ultima mea inovație.

TACHE: Fugi de-aici! Asta-i roabă de cărat materiale. Și s-a inventat de două mii de ani.

ILIUȚĂ: Ca asta n-a inventat nimeni! Ia uită-te nițel la ea. Nu observi nimic? Are claxon. Asta e!

TACHE: Păi și claxonul s-a inventat de nu știu cînd.

ILIUȚĂ: La mașină, nu la roabă.

TACHE: Și ce-ți trebuie claxon la roabă?

ILIUȚĂ: Mie? Le trebuie celor care lucrează cu roaba. Protecția

muncii!

TACHE: Și, mă rog, ce protecție constituie acest claxon?

ILIUȚĂ (șocat): Te rog să nu-i mai spui claxon. Asta este un avertizor pneumatic acționat la nevoie.

TACHE: Și ce nevoie ai de el?

ILIUȚĂ: Eu? Au nevoie cei de pe șantierele de construcții. Să nu dea roaba peste ei. Uite, de exemplu, să zicem că eu sint cu roaba. Tu lucrezi în drumul meu. Eu, ca să nu te calc, te avertizez pneumatic.

TACHE: Și eu ce fac?

ILIUȚĂ: Te dai la o parte.

TACHE: Aha!... Dar ce faci dacă șantierul se găsește într-un oraș unde claxonatul este interzis?

ILIUȚĂ: Simplu. Nu vezi colo, lingă roată?

TACHE: Văd un far, inventat și el demult.

ILIUȚĂ: Da, însă nu la roabă... Așa că unde e interzis claxonatul, semnalizez cu lumina.

TACHE: Bine, bine, asta noaptea. Dar ziua cum rezolvi?

ILIUȚĂ (descumpănit): Ascultă! Ce, vrei să-mi pui bețe în roata inovației? Așa apreciezi tu mișcarea de inovații?

TACHE: Lasă asta. Eu te întreb ce faci ziua.

ILIUȚĂ: Mă gîndesc la altă inovație.

TACHE: Măi, omule, eu te-am întrebat clar. Ce faci cu roaba într-un oraș unde claxonatul e interzis și nu poți semnaliza cu lumina că e ziua?

ILIUȚĂ: Cum ce fac? Strig: «Ferește, mă, că vine roaba!».

V.D. POPA





La întoarcerea din concediu

Realism

PENTRU COPII

Există o literatură și o plastică așa-zise «pentru copii», dar care se adresează în exclusivitate oamenilor mari. După părerea noastră, autorii respectivi sint, în marea majoritate a cazurilor, conștienți de falsitatea adresei către care își îndreaptă operele lor, mizind însă în felul acesta pe diferite efecte premeditate de savuroasă inocență și simplitate pentru gustul cititorilor vîrstnici.

Este un procedeu artistic perfect valabil în care a excelat Tudor Arghezi în «Cartea cu jucării» și mai ales în poeziile privind interpretarea genezei:

*Dumnezeu cît e de mare
N-are trei clase primare
La cîștit, se-mpiedică
Nu știe aritmetică... etc.*

Sint însă și unii autori care cred realmente că se adresează copiilor făcînd fie risipă de diminutive, ceea ce este destul de grav, fie făcînd risipă de platitudini și de gingășii neconvingătoare, ceea ce devine intolerabil, dacă ne gîndim la formarea gustului artistic al viitorilor consumatori de artă. Prototipurii de «calitate», cum sint versurile:

*Nae
Are-o oaie
Bucălaie.
El îi dă iarbă din mină
Și o mîngie pe lină,*

din fericire nu mai circulă de mult în literatura actuală destinată copiilor, totuși lipsa de idei educative, generoase și realiste, mai răzbate pe alocuri.

Avem în față albumul cu ilustrații pentru «Capra cu trei iezi», desenat de Ion Deak. Albumul tipărit de Editura Tineretului este, fără îndoială, adresat școlărilor din primele clase ale ciclului elementar, poate chiar și preșcolărilor, cărora basmul lui Ion Creangă le este perfect cunoscut. Nu demult am asistat la un joc de copii între patru și șapte ani, care interpretau, în regia lor, tragedia și răzbumarea caprei cu trei iezi.

Totul ar fi fost încîntător, dacă iedul cel mic (mezinul actorilor) n-ar fi încercat să dea foc lupului asasin cu niște chibrituri ascunse din vreme în buzunarul pantalonășilor. Iată un exemplu de trăire realistă primară, care dovedește din plin existența la copii a unui soi de instinct al realului. Fantezia copilului, după cum se știe, nu este niciodată ruptă de realitate.

Dar iată că vine graficianul Ion Deak și înfățișează micilor școlari și preșcolari niște lupi cu gheare de pisică, cu boturi de vulpe, cu urechile înfipite în virful capului ca niște pene purtate pe vremuri de pieile-roșii, ca să nu mai vorbim de pasărea cu dinți, care zboară prin văzduhul ilustrației de la pagina a 14-a. Să fie un arhaopterix din era secundară sau reptila zburătoare pterodactylus din terțiar? După cunoștințele noastre, acestea sint singurele zburătoare cu dinți, ambele dispărute cu mult înainte de apariția omului.

Interesantă idee să plasezi capra cu trei iezi în epoca mastodonților!

Dar Ion Deak pare că s-a incurcat și la numărătoarea iezielor. Astfel, la pagina 6, lupul devorează un ied. Unu la mină. La pagina 7, lupul îl înghite și pe al doilea.

Vasăzică doi la mină. La pagina 8 este descoperit sub covată și al treilea ied asupra căruia se repede lupul, (în pagina a 9-a) în timp ce un alt ied se introduce prin gura căminului ca să se ascundă în horn. Vasăzică patru la mină.

Asta amintește de Alexandre Dumas tatăl și de cei trei mușchetari ai lui care de fapt erau patru.

Ce să mă fac, tovarășe Deak, cu nepotelul meu care știe precis că sint numai trei iezi? Ce să-i spun ca să nu te dezavuez?

În ceea ce privește lupul, problema mi se pare ceva mai simplă. O să-mi duc nepotul la grădina zoologică să vadă și el cum arată un lup adevărat. Cred că n-ar fi rău să mergi și domnia ta cu noi

PAVEL MIHĂILEANU

Cronica rimată

TELE- GRAFIE

*E-n noi un telegraf ciudat,
Un fel de aparat
Fermecat.*

*Primește telegrame o grămadă
Din casă, de pe stradă,
Și le transmite la moment
Extraurgent*

Destinatul fiind în mod precis

Chiar cine le-a transmis...

Unele lucruri văzute

Apar ca neștiute,

Altele citite

Ca nemaiauzite:

Albine trec din floare-n floare

Și telegrama sună: «Cad firmituri de soare»...

O ploaie veselă te udă

Și-n telegramă scrie: «Acum cerul asudă»...

Vai, cum te dor măselele

*Iar telegraful transmite: «Verzi mai sint
stelele...»*

În noaptea de vară

Un tril se desfășoară

«Un curcubeu sonor!»

Zbîrnîie telegraful de zor...

Și așa mai departe

Primește și împarte

O mie de telegrame pe zi

Ori unde-ai fi!

I-am spus unui vecin aseară:

— Hai mîine afară

Să înflorim trotuarele

Să fie ca soarele!

Să înflorim străzile,

Balcoanele, ogrăzile,

Să luminăm florile,

Să fie zorile...

Vecinul m-a privit mirat

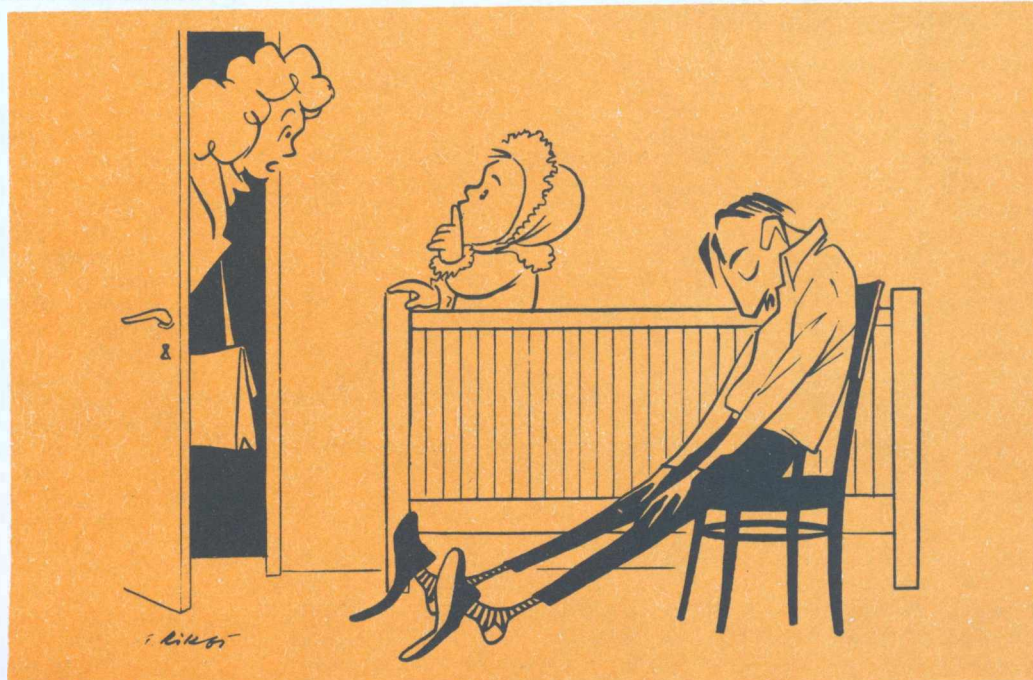
Apoi din cap a clătînat

Nu! Nu poate! E ocupat!

Păcat!

Are telegraful stricat...

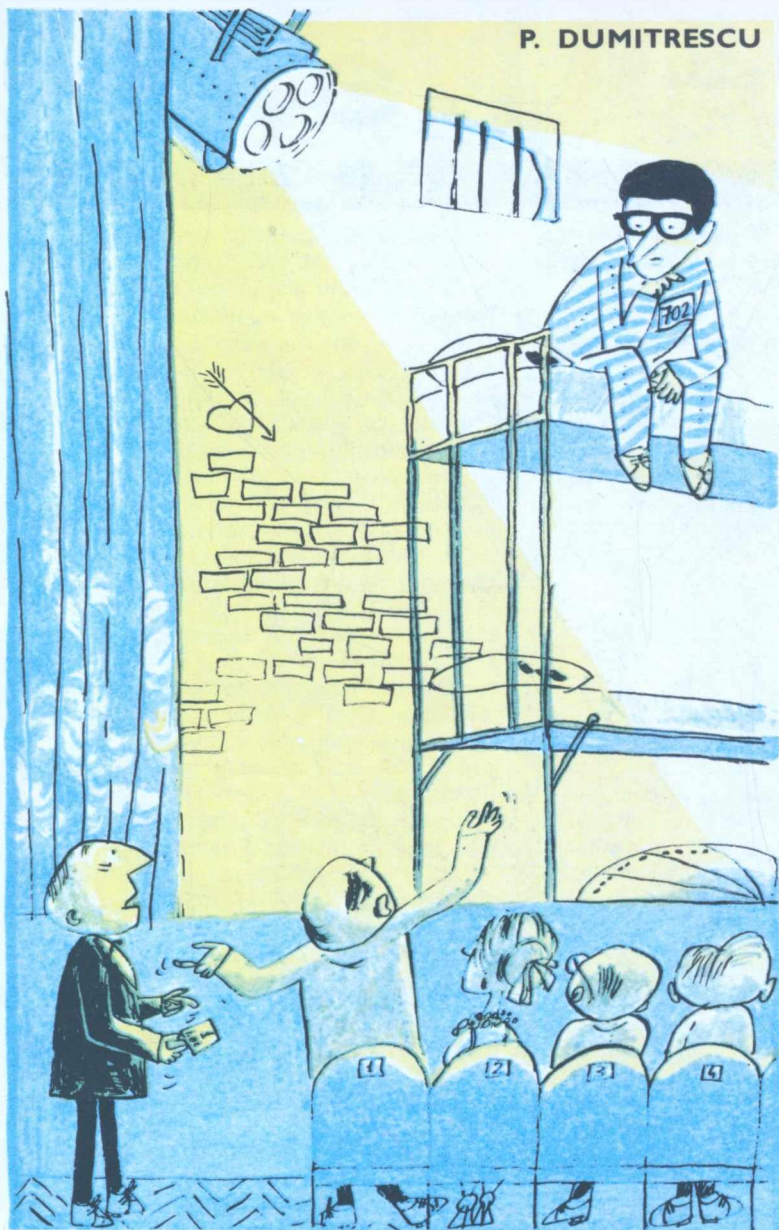
RIK AUERBACH



— Ssst!... L-am adormit!

Unii spectatori vin la teatru după ridicarea cortinei și încep să-și revendice locurile provocând în felul acesta scandal.

P. DUMITRESCU



- Tovarășe Beligan!... la uite la ăsta!!

CINE E DE VINĂ

Ultimul periculos adversar (cel puțin la ora cind scriem aceste rânduri e ultimul) pe care l-a descoperit regimul franchist nu mai este tinăr. Am putea spune că nu mai e nici adult, ba chiar că a depășit și stadiul bătrîneții. În ce categorie să mai incluzi pe cineva care are 403 ani? Aceasta e vârsta împlinită de noul și primejdiosul conspirator împotriva guvernului de la Madrid. Numele lui? Lope de Vega.

Nu, nu e o coincidență. E vorba chiar de marele dramaturg, intrat de mult în circuitul literaturii universale. Și iată că, deși a murit de patru secole și mai bine, Lope de Vega nu se mulțumește cu cele peste două mii -de piese pe care le-a scris, ci se apucă să uelțească împotriva lui Franco.

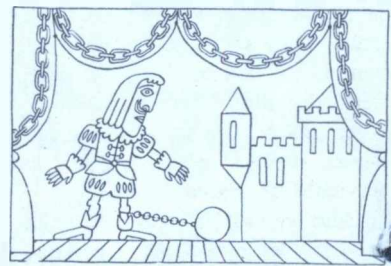
De unde știm? De la Franco, firește. Altfel de ce s-ar fi răzburat cu atîta violență pe venerabilul cvadricentenar, interzicînd reprezentarea unei opere a lui în Elveția?

Lucrurile stau așa: teatrul universitar din Madrid urma să prezinte la Geneva celebra lucrare «Funteovejuna», jucată și la noi sub titlul «Fîntina turmelor». Trupa se și afla în Elveția și repetițiile din sala «Saint Pierre» erau în toi, cînd, din capitala Spaniei, a sosit un mesaj. Studenții actori aveau de ales: ori renunțau să mai dea spectacolul, ori renunțau să se mai

intoarcă în țară. Avertismentul era categoric: cine îl joacă pe Lope de Vega nu mai e lăsat să treacă frontiera.

Scandalul a fost, bineînțeles, enorm. Ziarele elvețiene s-au întrebat care o fi motivul punerii la index a unei piese reprezentate cu succes pe toate scenele lumii. Unii comentatori au găsit explicația în faptul că printre membrii trupei s-ar afla cîțiva studenți suspecți de «tendențe democratice». Alții însă au aruncat toată răspunderea pe autor. În «Funteovejuna» se povestește despre răzcoala țărănilor din satul cu acest nume împotriva unui guvernator crud și tiranic, care este ucis. Supuși la chinuri pentru a denunța pe cel care a făptuit omorul, răzvrătiții răspund într-un glas: «Funteovejuna» — adică tot satul.

O astfel de atitudine e greu să



fie pe gustul guvernanților spanioli. După recentele lor experiențe cu mișcările muncitorești și studențești, cele scrise cu aproape patru veacuri în urmă capătă o nuanță de actualitate foarte puțin agreabilă pentru ei.

Să fim drepecți: dacă genevezii n-au putut vedea spectacolul pregătit de teatrul universitar de la Madrid, vina nu e a celor care au luat măsura de interdicție. Singurul și marele vinovat e Lope de Vega! L-a împiedicat oare cineva să scrie o piesă din care să reiasă meritele lui Franco?

N. AURELIU

»Ploaia vine totdeauna prea tirziu» va fi o piesă cit se poate de originală, dar simplă, despre niște oameni simpli, cîntînd viața plină de simplitate. Lucrarea va fi scrisă sobru și direct, refuzînd orice fel de «isme». Va fi povestea cea mai obișnuită și, în același timp, cea mai sublimă cu putință: un băiat, doi băieți, trei băieți, mă rog, cîți vor fi necesari, iubesc o fată.

Andrei o cunoaște pe Valeria, adăpostindu-se amîndoi de ploaie sub o streășină. Se iubesc, vor să se căsătorească. Părinții fetei se opun, tatăl-Mardare susținînd că sub o streășină nu se poate cunoaște destul de profund sufletul omenesc. Între timp, intervine în viața Valeriei Conștănteanu, Bică, student la artele plastice, care-o roagă să-i pozeze pentru un bust de amazoană. Mama Valeriei vede ghipsul la bială, dar, frapată de lipsa de asemănare cu modelul pe care l-a produs cu mîna ei, provoacă o ruptură. Agromol Ioanițiu, prieten al lui Bică, încearcă să împace lucrurile, dar, aflînd în ultima clipă că este, de fapt, fiul nelegitim al tatălui Valeriei se revoltă la rîndul său. În acest moment apare, printr-o contondentă lovitură de teatru, el — Sabin Bobeică. Intră tocmai pe ușă în casa Conștănteanu și-o răpește pe geam pe Valeria, după ce în prealabil a cerut, cu forme în regulă, mîna fetei de la părinți și de la proprietara ei. Căsătoria este perfectată. Dar în ziua ceremoniei de la sfat, cînd nuntașii ies să se fotografieze pe scările largi de ciment poros, izbucnește o ploaie torențială cu bășici de diferite mărimi. Iată cum își aduce aminte Valeria de Andrei, iată cum își dă seama că îl mai iubeste încă cu ardoare. Dar e prea tirziu: a semnat cu stiloul cu pastă în registrul Stării Civile. Ca atare, deși plouă, acum o cheamă pentru totdeauna Bobeică.

Piesa va merge direct la inima spectatorilor de toate categoriile, de la cei cu gusturile cele mai simple, pînă la cei dublu rafinați. Garrantez un mare succes de public.

Din caietul de regie al lui C.S. Stanițescu la piesa «Ploaia etc., etc., etc...»

Sarcina principală a direcției de scenă la acest spectacol este de a lumina principiul motor al piesei: lupta destinului cu el însuși, în orice anotimp. Piesa fiind construită pe simboluri, în vederea evitării notei monocorde, se va face o operație de selecție, extrăgîndu-se simbolul rezultantă sau simbolul simbolurilor. Ferindu-ne de formalism

Aros

DIN PROIECTUL PREZENTAT TEATRULUI

cu orice preț, ne vom întrea receptivi: pentru ce ridicăm cortina? Răspunsul va sosi neîntirziat: pentru a demonstra virtuțile regiei active în valorificarea personajelor ca metafore: Andrei reprezentînd trăirea concretă, pămîntească, instinctuală (vezi sonoritatea numelui), Bică aducînd tenta de concupiscentă afectivă, în timp ce Sabin sugerează elevarea ideomatică. Bagajul interior al lui Sabin nu va fi însă rupt de contextul construirii operative cotidiane deoarece intervine corectivul muzical «ică» de la Bobe-ică. Destinul fetei se împletește astfel simetric cu cel al eroului deoarece și ea poartă amprente: Valeria = banal și Conștănteanu — vezi Constanța — vezi Marea Neagră — vezi «O chitară cînta» — vezi lună, valuri și furtună = romantism. Caracterul dualist al contorsionărilor sufletești ale fetei va fi concretizat plastic în scena de la expoziție prin pretextul bustului imaginat pe două direcții: marmură albastră sus, sugerînd ridicarea spre sferele celeste, postament de abanos jos, sugerînd atracția spre viața pămîntească. În ciuda faptului că în text mama și tatăl Valeriei sînt două personaje diferite, pe scenă va apărea un singur actor care va interpreta alternativ rolurile punînd în față piciorul încălțat cu bocanc atunci cînd e tată și apoi piciorul cu pantof cu toc cui, în clipa cînd devine mamă.

Cu ajutorul proiecțiilor vom sugera atmosfera diferitelor locuri de acțiune: streășina și spațiul aerat de sub ea, aragazul din bucătăria familiei Conștănteanu, balustrada scării de la sfat. Tot printr-o proiecție vom valorifica și simbolul rezultantă al piesei: bășica de apă. Pe un mare ecran va apărea în prim plan o bășică irizată, simbolizînd fragilitatea sentimentelor erotice ale Valeriei și imensul ei gol sufletec în clipa intuirii dimensiunilor dramei. Finalul jucat sec va sintetiza zvircolirile destinului care, asemenea unui șarpe, își mușcă plin de venin, propria-i coadă cu clopoței. Va fi un spectacol dens și exhaustiv despre viață și moarte, despre afecte și concepte, despre dragoste și ură, un spectacol la care lumea va da buzna și se va iuca în sos de aplauze.

O AFACERE PENTRU RIDICAREA MORALULUI

De curind, deservirea soldaților americani din Vietnam s-a îmbunătățit consistent. După cum relatează ziarul «New York Times», le-a fost pusă la dispoziție o unitate specială de... pompe funebre, dotată cu tehnică modernă și personal suficient, pentru a veni în sprijinul fiicăruia, care are nevoie.

Așadar, dacă până acum fiecare își avea steaua lui, acum vorba asta este depășită: în Vietnamul de Sud, fiecare își are cioclul lui.

Măsura s-a luat pentru ca luptătorii americani din Vietnamul de Sud să nu se simtă singuri și izolați. Singurătatea e rea, pentru că reduce moralul la soldați. Acum, moralul se va ridica considerabil. Nimeni nu mai e izolat. Poți să te avinți cu curaj în luptă, pentru că niciodată nu ești singur: de undeva, din umbră, cioclul dumitale te urmărește pas cu pas. Nu te lasă. Ajunge să ai nevoie și el va apare lângă tine gata să ofere serviciile de rigoare...

Cum vedeți, în fața moralului soldaților se vor deschide acum perspectivele cele mai înfloritoare. În plus, în fața firmelor americane pentru pompe funebre se deschid perspective cu adevărat superbe. Branșa cioclilor nu a cunoscut până acum un avânt atât de organizat.

Până acum, țările exotice ofereau posibilități neașteptate de câștig aventurierilor, căutătorilor de aur, negustorilor, afaceriștilor și altor chilipirgii de tot felul. Iată că a sosit în sfârșit și ziua cioclilor! Nu le mai rămâne decât să se grăbească spre țara, unde generalii yankei le pregătesc adevărate comori de materie primă!

Acolo, comandamentul general al ciocli-

lor este organizat în toată regula. Intr-un cuvânt, la ora asta americanii și-au organizat în Vietnamul de Sud un comandament al cioclilor, cu un comandant al cioclilor, așa că totul este pregătit.

Nu mai rămâne decât să sosească și cioclii comandanților, care fac atita pîrjol...

V. PIȚIGOI

V. TIMOC

Comisia apărării a Adunării Naționale a Coreii de Sud a aprobat cererea guvernului de a trimite în Vietnamul de Sud o divizie formată din aproximativ 15 000 oameni. (ziarele)



— Băieți, sud-coreenii trebuie să răspundă chemării americane de a apăra Vietnamul de... vietnamezi!...

Colosseu

„COLLOSEU” DE DRAMATURGUL BIDONEANU¹⁾

Din cronică teatrală semnată de Al.I. Mănușă³⁾

Nu putem decât saluta cu entuziasm inițiativa teatrului «Colosseu» de a juca și o piesă originală de Haralamb Bidoneanu, vechi și constant servitor al Thaliei teatrale. Ceea ce uimește și încintă la această piesă e că ea este liniară numai la prima vedere, dar, la o privire mai adâncă, e mult mai curbă. Ce se întâmplă în această dramă pe care o poate trăi oricine dintre noi dacă are timp? Multe. Apare și un muncitor în trecere spre stația de tramvai, și un funcționar, și un sculptor plastic, dar apare și o fată deosebită, care are gândurile și sentimentele ei personale, bucuriile și necazurile ei sănătoase. Așa, cum, prin baterea laptelui în putinei, untul se ridică la suprafață lăsând zerul la fund, prin studierea adâncă a piesei observăm un personaj modest, aproape nebăgat în seamă, dar care are o construcție solidă: ploaia. Într-adevăr, tot conflictul piesei este statuat pe ideea de ploaie abundentă. Bidoneanu ne introduce în viața sufletească a eroilor săi ca într-un simplu antreu din care trecem apoi mai departe în camera de zi a coordonatei majore: fertilitatea și eficiența ei economică. Ingenios procedează acela de a sublinia eternul uman prin surprinderea influenței precipitațiilor asupra graficului cardiac al oamenilor de la orașe și sate. Desigur, Bidoneanu putea alege calea minime rezistențe, deplasându-se la țară și urmărind direct și brutal bătălia recoltei. El a ales însă drumul spinos, dar cu atât mai nobil de a transplanta problema umidității pe trotuarele urbane, lucru cu totul nou în dramaturgia noastră. Regia a înțeles de minune intențiile autorului și le-a venit în întimpinare. De pildă: bustul fetei, care, prin partea sa tare de piatră albastră, simbolizează orașul (vezi blocurile noi de pe numeroase străzi), iar prin partea sa de lemn ne poartă cu gândul spre casele acoperite cu șindrii ale satelor montaniarde.

De asemenea, personajul tată-mamă, admirabil interpretat de actorul Vasile Maria care, cu o simplă mișcare a piciorului, redă caracterul urban sau rural al dilemei puse în dezbatere.

Proiecțiile ne-au ajutat de asemenea foarte mult⁴⁾ Aproape de final, de pildă, apare pe ecran o figură geometrică rotundă care nu înseamnă decât piinea, adică recolta de aur. Cercul piinii fiind translucid, putem privi prin el viața sufletească debordantă a eroilor. Finalul absolut al piesei oferă perspectiva îndreptării prin muncă a eroinei principale, hotărâtă să nu aștepte daruri de la natură, ci să i le smulgă.

De bună seamă că spectacolul, ca și însăși piesa, mai au și lipsuri, greșeli, erori, neajunsuri. Este știut doar: numai cine nu scrie teatru nu greșește. Noi vom discuta aici numai despre o singură lipsă și anume lipsa de spectatori. De ce neglijează administrația teatrului o problemă atât de esențială ca umplerea până la refuz, prin orice mijloace, a sălii? Cine alții să facă acest lucru: regizorul, autorul?

P.S. Avem o dovadă în plus a justetei interpretării noastre în chestiunea interdependenței între starea atmosferică și agregatul intim sufletească. S-a observat că atunci când plouă este ceva mai multă lume în sală.

AL.I.M.

¹⁾Bidoneanu-dramaturg, care dă mai puțină atenție formei decât conținutului.

²⁾C.S. Stanișescu — șeful curentului de regie care preconizează citirea textului piesei la o săptămână sau două după premieră.

³⁾Al.I. Mănușă, cronicar dramatic al revistei «Cascada», având drept calificare de bază școala de tehnician în industria de prelucrare a laptelui.

⁴⁾Incidentul cu fracturarea degetului mic de la mina dreaptă a eroinei principale nu face parte din text. Accidentul s-a produs deoarece interpreta, practicând un stil învechit de teatru, a confundat proiecția balustradei de scară cu o balustradă în carne și oase.

E R A T Ă

La astericul 1, se citește «dramaturg».

În col. 4 primul paragraf, penultimul rînd, se citește «principale».

pt. conf.
B. DUMITRESCU



FOTBAL LA FILIAȘ

O pasionantă întrecere fotbalistică s-a desfășurat în localitatea Filiași. La această întrecere a participat o singură echipă de fotbal: a fabricii U.I.L. din Filiași. Iar această echipă a avut ca... adversar pe însuși președintele asociației sportive din localitate, tovarășul Mucică Ion.

Jocul a început calm. Un casier conștiincios a reținut... calm, din salariul tovarășului președinte Mu-



cică, suma de șase sute de lei, reprezentând cotizații sportive care fuseseră folosite de tovarășul președinte Mucică în scopuri personale.

La acest... gol de 600 de lei înscris în buznarul său, tovarășul președinte Mucică a ripostat ferm. Și imediat jocul a devenit foarte viu.

Din acel moment, a făcut ce-a făcut tovarășul președinte, că echipa de fotbal n-a mai participat la nici un meci din cadrul campionatului raional.

Rezultatul: de unde în anii trecuți câștigase și cupa și campionatul, anul acesta echipa de fotbal din Filiași s-a clasat în campionatul raional pe ultimul loc.

Și tovarășul președinte Mucică a triumfat.

Concluzia: echipa ieșind ultima, tovarășul președinte Mucică a ieșit... întâiul.

Bineînțeles, a... ieșit din funcția de președinte al asociației. Să sperăm că nu e nici un gol.

FILM DE AVENTURI

Actul I. Prima aventură: locuitorii comunei Scăești, (regiunea

Oltenia) se aventurează în necunoscut: pornesc spre căminul cultural, zicându-și: Acum, la noroc! ce-o fi, om vedea!

Actul II. Acolo, cetățenii văd... caravana nr. 5 a I.C.R.S. (întreprinderii cinematografice regionale de stat) Oltenia, al cărei șofer, Sirbu Nicolae, îl ajută colegial pe operatorul cinematografic din comună, Surpățeanu Aurel, salariat al I.C.R.S. Oltenia, care — isteț și fără teamă, ca-n filmele de aventuri — ia bani de la cetățeni, fără să le elibereze și bilete.

Actul III. Începe marea aventură. Operatorul Surpățeanu, ca să poată sta în voie la taifas cu colegul său șoferul Sirbu, lasă la aparatul de proiecție pe un băiețuș din comună, care rulează și el cum poate, cind prea repede, cind prea încet, muncind pe rupte. Pe rupte... filmul.

Actul IV. Din aventură în aventură! Erau anunțate două filme («Un enoriaș ciudat» și «Caloian») pentru care se și incasase preț dublu, dar spectatorii constată dezamăgiți că sînt trași pe peliculă și pe sfoară: oferindu-li-se numai un singur film, care nici nu fusese anunțat (...«Lanternă fermecată») și care, în plus, mai fusese rulat cu câteva zile în urmă.



Actul V. Ah! (suspină cu speranță, operatorul Surpățeanu). De-ar veni mai repede... toamna, anotimpul în care au loc, în această comună... nunți! Ce mai aventuri și ce mai ciubucuri sînt posibile, cind — de la motorul destinat rulării filmelor — furnizează un operator ingenios lumină electrică pentru nunți!

Ultimul act și ultima aventură. Dar, pînă să vină toamna, a venit... sesizarea «Urzicii» la I.C.R.S. Oltenia, apoi a venit — pe adresa tovarășilor Sirbu Nicolae și Surpățeanu Aurel — sancțiunea ce li s-a aplicat: «muștrare cu avertisment» și «tăierea primei de producție».

Și filmul s-a sfîrșit, sperindu-se că — o dată cu «tăierea primei de producție» — i s-a tăiat operatorului Surpățeanu și pofta de alte asemenea aventuri.



BÎLCI LA BUZĂU

În vederea unui bilci de două săptămîni în orașul Buzău, întreprinderea de panificație din localitate a produs, peste necesarul obișnuit, 2 500 de piine din sortimentul «intermediară cu cartofi».

Dar intrucit în zilele acelea a plouat, n-a fost suficientă afluență la bilci și piinea respectivă a rămas nevîndută. Atunci, directorul întreprinderii a dat dispoziție inginerului responsabil cu producția să facă din acea piine, pesmet. Dar inginerul a tot amînat operația, pînă ce întreaga cantitate de piine a mucezit și a trebuit să fie livrată ca furaje pentru animale. Diferența de preț a fost imputată inginerului Mihail și brigadierului Plăpămaru.

Păcat că, atunci cind plouă și n-au brutăriile dever la bilci, n-au nici panoramele de la bilci spectatori. Un asemenea «număr» de transformism (cu niște marfă care e la început piine, apoi e destinată să fie făcută pesmet și devine pînă la urmă nutreț pentru vite) e o chestiune, într-adevăr, de panoramă.

RAS, TUNS ȘI FREZAT
La frizeria cooperativei «Drum Nou» din Hunedoara:

Clientul: Doresc să mă tund și să mă rad.

Frizerul Giura Ion: Cu sifon sau fără?

Clientul: Să mă tund și să mă rad.

Frizerul: Scuzați. Confundam. Un moment, să mă reped pînă la bufet, să mai sug o țuică.

Clientul: Acum, că ați mai supt o țuică, vă rog să mă tundeți și să...

Frizerul: (...tunde-o, iarăși, la bufet): Un moment, să mai țuic o sugă... Scuzați-mă să mai sug o țuică.

Clientul: (...nefiind cine să-l adă... radu l-a chemat).

La U.R.C.M. din Deva. Referat: Propunem sancționarea frizerului Giura Ion care vine la serviciu în stare de ebrietate. Dacă i se aplică vreo sancțiune, poate schimbă.

Din nou, la frizeria cooperativei din Hunedoara:

Un client: E aici tovarășul Giura Ion? aș vrea să...

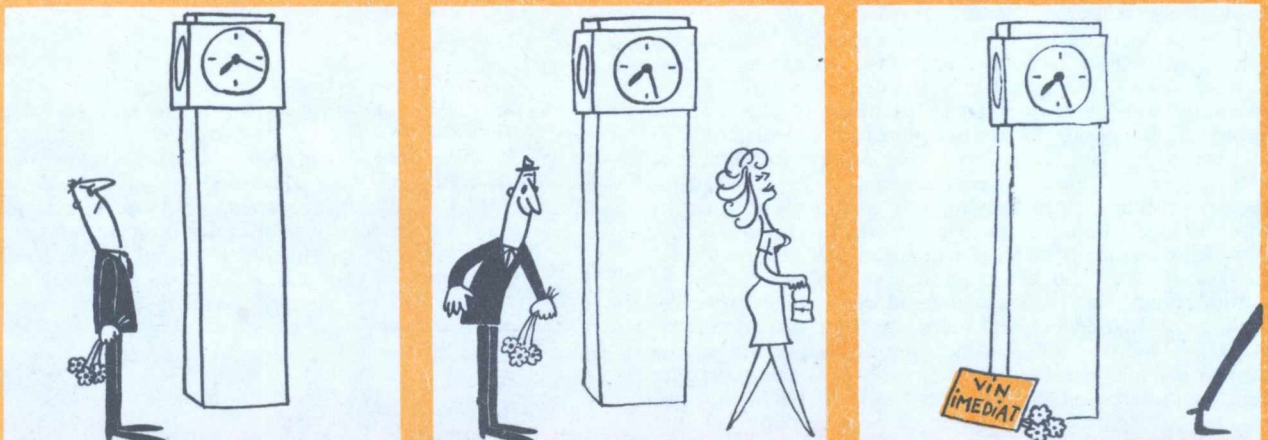


Un frizer: Rog, așteptați puțin. S-a dus pînă la bufet să bea rom.

Clientul (plecînd): Va să zică s-a schimbat! Nu mai bea țuică, bea rom.

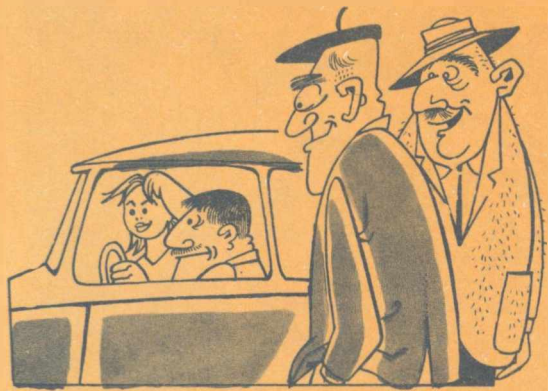
C. CRISTOBALD

(34)



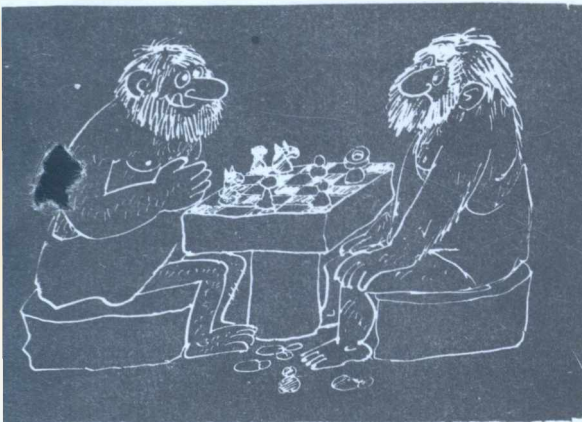
GROSU MIHAI

«CUCERITORUL»



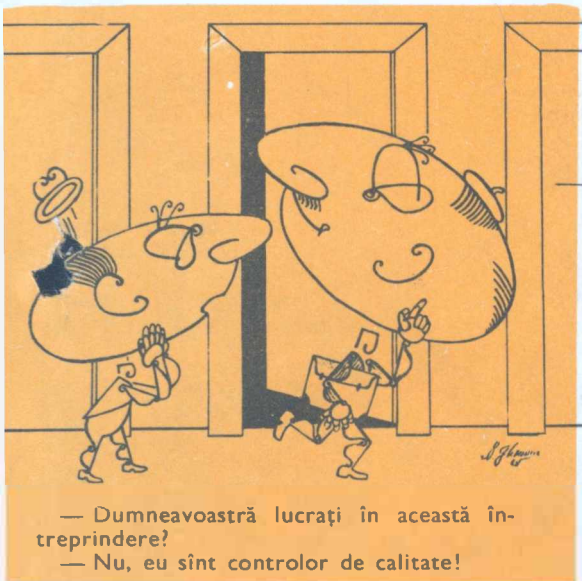
— E cumva tatăl ei?
— Nu! A înFIAT-o numai!

GH. CHIRIAC



— Ți-am mâncat dama!...

N. GHENADIE



— Dumneavoastră lucrați în această întreprindere?
— Nu, eu sînt controlor de calitate!

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ
DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56; Secția scrisori

14.60.34; Secretariat de redacție

14.28.15; Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Casa Scintilei”

44.601

SILVIU GEORGESCU

Pseudo-dictionar AGRO-ZOOTEHNIC

CUVINT ÎNAINTE:

Anunțăm pe această cale (Calea Victoriei 25) că începînd cu acest număr — vezi numărul de pe coperta revistei — inaugurăm un nou tip de dicționar «agro-zootehnic». Vom apărea cu regularitate, începînd cu prezentul număr și pînă la numărul... viitor!

CUVINT DUPĂ:

Cum orice creator, fie el chiar umorist, are o muză care-l inspiră, prima filă din dicționarul nostru ne-a fost inspirată de... Cooperativa agricolă de producție «30 Decembrie» din comuna Rediu, raionul Galați.

Ne cerem scuze pentru faptul că nu vom respecta ordinea alfabetică a termenilor din prezentul dicționar, dar se pare că aici, în cooperativa din Rediu, cuvîntul cel mai des întilnit este:

GĂINĂ — Pasăre domestică ce trăiește pe lingă... aragazul omului. Ea se înmulțește prin ouă (în afară de cazul cînd dă peste niște «gospodari» ca aceia din conducerea cooperativei de mai sus, pe care îi criticăm mai jos). În acest caz, găina din pasăre «outoare» devine pasăre «zburătoare», deoarece... zboară pe piață, transformîndu-se împreună cu celelalte surate de pe postul lor de outoare, direct pe postul de friptură în oalele gospodinelor. Aceasta s-a întîmplat în C.A.P. Rediu, cu mult înainte ca bieteles pasări să-și fi îndeplinit norma la... ouat. (A oua — verb impersonal — celebru încă de pe vremea lui Cristofor Columb — vezi oul cu același nume).

În afară de ouă, adică pe cale naturală, găinile se mai pot înmulți și prin... «semnul ori»: (De pildă: 6 găini × 6 cocoși = 36).

Găinile sînt de mai multe feluri: Felul I, felul II, cu muștei și la cuptor. Dar înainte de a intra în cuptor, găinile au intrat în... folclor, sub formă de zicale. De exemplu: «Găina bătrînă (cu dispensă de vîrstă) face zeama bună». Sau «Are orbul găinilor», zicală ce i se potrivește de minune tot con-

ducerii C.A.P.-ului «30 Decembrie», care n-a văzut că aici, chiar în ochii lor, se aflau toate condițiile pentru a construi un adăpost corespunzător pentru păsări, astfel ca să se poată livra 5 000 de ouă, pe trimestrul I, așa cum aveau prevăzut în plan. Acum să nu credeți că noi, în prezentul dicționar, i-am critica pe cei vinovați, că n-au livrat decît... 4 999. Nicidecum! Asta ar fi birocratism curat. Dar de la 5 000 la 1 642 de ouă, cît au dat ei, pe trimestrul I al acestui an, e o cale de... Dar mai bine calculați dumneavoastră singuri diferența în cifre și în... gîlbenușuri!...

Astfel, aproape 1 700 de țigări (fiecare a cite două ochiuri) au șomat, așteptînd zadarnic să le vină «materia primă». Bieteles pasări, necuvîntătoare, lipsite de un adăpost corespunzător, n-au mai putut contribui la producerea maionezelor și a altor sortimente «bătute» sau «nebătute».

Desigur că celor de la C.A.P. Rediu le-a fost mai ușor să le vindă, decît să le creeze condiții omenești... vrem să spunem «pășărești».

Ba o găină, mai moțată, nu și-a ținut... pliscul, și ni s-a plîns că erau așa de prost hrănite, că toate găinile arătau ca niște curci... plouate...

Posibilități pentru o hrană bogată și variată, existau! Dar, ce și-or fi zis cei în cauză: «Las' că păsările nu mîncă mult, vorba aia «ciugulesc» și atîta tot».

Păi or fi «ciugulind» ele, dar nici așa...

Poate că cei cu musca pe... găină¹⁾, vor încerca să se scuze, să se pună la adăpost. Dar de unde... adăpost... N-au fost ei în stare să pună la adăpost niște păsări, dar niște lipsuri. De aceea, să sperăm că n-am vorbit... păsărește și că se vor lua măsuri ca pe viitor să nu se mai repete astfel de lucruri, căci știți proverbul: «Orice pasăre, pe limba ei pierce».

¹⁾ Găină = pălărie, în argou.

MARIN IORDA

Adevărul gol-goluț

(Urmare din pag. 7)

lumii. Oamenii au săvîrșit păcatul. Iacă mărul drept corp delict...

— Ești sigur?

— Eu am auzit cu urechile mele cum Eva îi cerea lui Adam — iertată să-mi fie expresia — un copil.

— O, ce nelegiuire! Și ce crezi că trebuie să fac cu ei?

— Un singur lucru, Prea Luminate! Să dai cu ei de pămînt!

— Iar tu ce recompensă îmi ceri pentru sinceritatea de care ai dat dovadă?

— Niciuna. Lasă-mă să plec și eu cu ei. În suferințele prin care or să treacă de acum înainte au atîta nevoie de o prietenie... Am să le fiu, Doamne, martor la divorț...



— E limpede, tată: eu sînt marele șahist, iar dumneata micul toboșar.

Eug. Tarru 1960



Din comunicatul guvernului de la Saigon :

EUGEN TARRU